

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 31 grudnia 1959 r.

Nr 104*)

TRESC:

Poz.: UCHWAŁY SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ:	
559	— z dnia 21 grudnia 1959 r. o Narodowym Planie Gospodarczym na 1960 r. 901
560	— z dnia 21 grudnia 1959 r. w sprawie zatwierdzenia sprawozdania Rządu z wykonania Narodowego Planu Gospodarczego w 1958 r. i sprawozdania Rządu z wykonania budżetu Państwa za okres od 1 stycznia do 31 grudnia 1958 r. oraz w sprawie udzielenia Rządowi absolutorium za ten okres 928
ZARZĄDZENIA:	
561	— nr 226 Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1959 r. w sprawie zapewnienia wyczerpujących i terminowych wyjaśnień w związku z wystąpieniami pokontrolnymi Najwyższej Izby Kontroli 928
562	— Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 30 listopada 1959 r. w sprawie rejestracji kół łowieckich 928
563	— Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 23 grudnia 1959 r. w sprawie przeznaczenia kwot osiągniętych przez dzierżawcę obwodu łowieckiego ze sprzedaży pozyskanej zwierzyny 929
OBWIESZCZENIE	
563	— Prezesa Narodowego Banku Polskiego z dnia 31 grudnia 1959 r. w sprawie kursów dewiz i pieniędzy zagranicznych 929

559

UCHWAŁA SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 21 grudnia 1959 r.

o Narodowym Planie Gospodarczym na 1960 r.

Rozdział I.

Wyniki rozwoju gospodarki narodowej w 1959 r.

1. Rok 1959 był okresem dużych osiągnięć w rozwoju gospodarki narodowej. Znalazło to wyraz m. in.:

- we wzroście produkcji przemysłowej, w tym zwłaszcza produkcji środków wytwarzania,
- w znacznym wzroście wydajności pracy,
- w przyspieszeniu tempa inwestowania i budownictwa mieszkaniowego.

Znaczny wzrost inwestycji w 1959 r. przyczynił się do rozszerzenia bazy produkcyjnej przemysłu oraz stanowił istotny krok naprzód w zagospodarowaniu kraju.

W toku realizacji planu 1959 r. wystąpiły jednak równocześnie pewne dysproporcje pomiędzy poszczególnymi dziedzinami gospodarki narodowej, które były źródłem dużego napięcia i szeregu trudności.

Dysproporcje te wystąpiły na tle:

- szybkiego wzrostu popytu na mięso przy zmniejszeniu pogłowia trzody chlewnej i podaży żywca; skutki zmniejszenia pogłowia trzody pogłębione zostały w drugiej połowie roku ostrą suszą w rolnictwie,
- szybszego wzrostu płac niż dochodu narodowego,
- szybszego wzrostu inwestycji niż zaopatrzenia w niektóre materiały budowlane i instalacyjne,
- wzrostu zapotrzebowania importowego w obrotach z krajami kapitalistycznymi przy trudnościach zwiększenia eksportu do tych krajów wobec spadku cen na rynkach światowych, trudności zbytu węgla do krajów kapitalistycznych i konieczności ograniczenia eksportu niektórych artykułów rolnych w związku z sytuacją na rynku wewnętrznym.

Niekorzystna sytuacja w rolnictwie zdecydowała, że dochód narodowy wytworzony w 1959 r., według obecnej oceny, nie osiągnie poziomu założonego w planie i będzie wyższy niż w 1958 r. o 4,6% wobec planowanego wzrostu o 6,0%.

2. Produkcja przemysłu uspołecznionego, według obecnej oceny, będzie w 1959 r. o 8,5% wyższa niż w 1958 r. i przekroczy poziom zakładany w planie o 1,2%.

W 1959 r. dokonała się istotna zmiana w dynamice wzrostu poszczególnych gałęzi przemysłu. Wyraża się ona w przyspieszeniu tempa wzrostu produkcji przemysłu ciężkiego, zwłaszcza przemysłu maszynowego i hutnictwa żelaza, przemysłu materiałów budowlanych i przemysłu chemicznego, przy zwolnieniu w porównaniu z pierwszymi latami bieżącej 5-latki tempa wzrostu produkcji w przemyśle lekkim i spożywczym, jak również w przemyśle drobnym.

Produkcja środków wytwarzania będzie w 1959 r. o 10,2% wyższa niż w 1958 r. i osiągnie poziom o 3,9% wyższy niż zakładano w planie. Przekroczenie planu dotyczy głównie przemysłu maszynowego, przemysłu materiałów budowlanych, hutnictwa żelaza i górnictwa węglowego.

W górnictwie węglowym nastąpił w 1959 r. znaczny wzrost wydobycia węgla kamiennego, które według obecnej oceny będzie w 1959 r. o około 4 mln ton wyższe niż w 1958 r.

Produkcja przedmiotów spożycia będzie w 1959 r. o 6,7% wyższa niż w 1958 r., nie osiągnie jednak założeń planu (98,3%). Zdecydowało o tym zmniejszenie podaży żywca, co odbiło się ujemnie na zaopatrzeniu surowcowym przemysłu spożywczego. Równocześnie wystąpiły trudności zbytu w przemyśle drobnym i w niektórych gałęziach przemysłu lekkiego, związane m. in. z osłabieniem popytu na szereg towarów przemysłowych.

Dla rozwoju produkcji w przemyśle w 1959 r. charakterystyczny jest wysoki udział wydajności pracy w przyroście produkcji. Wzrost produkcji o 8,5% w porównaniu z 1958 r. osiągnięty zostanie, według obecnej oceny, przy zwiększeniu zatrudnienia o 1,6%, wydajności pracy o 7,3%.

3. Produkcja rolna, według wstępnej oceny, będzie w 1959 r. o 5,4% niższa niż zakładano w planie i o 1,2% niższa niż w 1958 r.

Obniżenie produkcji rolnej w 1959 r. nastąpiło głównie w związku z suszą, która wpłynęła na obniżenie plonów użytków zielonych, zwłaszcza siana, oraz niektórych upraw przemysłowych, jak włókniste i buraki cukrowe. Ponadto wpłynęła na to spadek pogłowia trzody chlewnej w 1959 r. w wyniku niekorzystnego kształtowania się bazy paszowej ze zbiorów 1958 r. i równoczesnego przeznaczenia większej ilości paszy dla zwiększonego pogłowia bydła, koni i drobiu. Plony

*) Ostatni numer w 1959 r.

ziemniaków w 1959 r. są niekorzystne i według wstępnej oceny będą o około 4 q z ha niższe niż stosunkowo niskie plony w 1958 r. (126 q z ha).

Stan ten spowodował na przestrzeni 1959 r. istotne pogorszenie sytuacji paszowej. Wprawdzie plony 4 zbóż osiągnęły w 1959 r. najwyższy dotychczas poziom po wojnie, a mianowicie 15,6 q z ha i były wyższe niż w 1958 r. o 0,8 q z ha, jednakże w związku z nieurodzajem siana i ziemniaków produkcja pasz w przeliczeniu na jednostki karmowe uległa zmniejszeniu.

Równocześnie rok 1959 jest rokiem cyklicznego nieurodzaju owoców. Wysokie plony, oprócz zbóż, wykazała jedynie uprawa rzepaku: plony rzepaku osiągnęły najwyższy dotychczas poziom po wojnie.

Łącznie produkcja roślinna, według obecnej oceny, będzie w 1959 r. niższa o 5,7% od założonej w planie i o 1,9% niższa niż w 1958 r.

Produkcja zwierzęca charakteryzuje się w 1959 r. wzrostem pogłowia bydła, koni i drobiu oraz produkcji żywca wołowego, młeka, jaj i drobiu, przy równoczesnym spadku pogłowia trzody chlewnej o 6,2% w porównaniu z 1958 r. i obniżeniu skupu trzody począwszy od II półrocza 1959 r.

W rezultacie przewiduje się, że produkcja zwierzęca osiągnie tylko 95,1% poziomu przyjętego do planu, co stanowić będzie 99,8% produkcji z 1958 r.

Według obecnej oceny, skup żywca ogółem osiągnie w 1959 r. 90,7% planu i 95,0% skupu z 1958 r., w tym skup trzody chlewnej odpowiednio tylko 83,3% i 88,6%. Skup jaj będzie o 21% wyższy niż w 1958 r.

Korzystnym objawem sytuacji w rolnictwie w 1959 r. był wzrost zużycia nawozów sztucznych pod zbiory 1959 r. o 12,7%, co oznacza zwiększenie zużycia nawozów sztucznych na 1 ha zasiewów z 37,7 kg w 1958 r. do 42,3 kg w 1959 r.

Wzrosły również zakupy innych środków produkcji, zwłaszcza maszyn i narzędzi rolniczych. W 1959 r. budownictwo wiejskie w dalszym ciągu utrzymywało się na wysokim poziomie. Przewiduje się, że sprzedaż cementu z produkcji uspołecznionej na potrzeby wsi będzie o 1,4% wyższa niż w 1958 r., materiałów ściennych o 8,7%, wapna o 3,5%, szkła okiennego o 15,4%, drewna w przeliczeniu na tarcicę o 4,2%.

4. Fundusz spożycia według obecnej oceny kształtować się będzie na poziomie 106,3% w porównaniu z 1958 r., przyjętym za 100, jednakże będzie nieco niższy niż zakładano w planie.

Fundusz płac przekroczy znacznie poziom założony w planie. Fundusz płac ogółem, według obecnej oceny, osiągnie w 1959 r. 147,4 mld zł, tj. będzie o 4,4% wyższy niż zakładano w planie i o 10,8% wyższy niż w 1958 r. Przekroczenie planowanego funduszu płac nastąpiło w wyniku nie ujętych w planie regulacji płac na kwotę 1,9 mld zł, przekraczania zadań inwestycyjnych i produkcyjnych oraz zadań w zakresie wydajności pracy. Równocześnie jednak wystąpiły nieuzasadnione przekroczenia płac w wyniku obniżenia dyscypliny płac oraz rozluźnienia dyscypliny norm.

Na podstawie danych Centralnego Zarządu Ubezpieczeń Społecznych szacuje się, że średnia płaca nominalna netto na jednego zatrudnionego w gospodarce uspołecznionej wzrosła z 1348 zł w 1958 r. do 1453 zł w 1959 r., tj. o 7,8%, a średnia płaca realna, po uwzględnieniu wzrostu kosztów utrzymania ocenianego wstępnie przez Główny Urząd Statystyczny na około 2,8%, będzie w 1959 r. o 4,9% wyższa niż w 1958 r. Podane wyżej dane dotyczą płac realnych średnich w ciągu roku, natomiast płace realne w I i II półroczu kształtowały się odmiennie.

Dochody ludności z tytułu płac, wypłat z funduszu zakładowego, zasiłków rodzinnych i chorobowych oraz innych wynagrodzeń nie objętych funduszem płac wzrosną w 1959 r., według obecnej oceny, o 10,7% w porównaniu z 1958 r.

Ogólna sprzedaż detaliczna, według obecnej oceny kształtować się będzie w 1959 r. na poziomie 100,9% planu i będzie wyższa niż w 1958 r. o 9,8%.

Jednakże wzrost popytu był bardzo nierównomierny i nie zawsze zgodny ze strukturą istniejącej masy rynkowej i zapasów towarowych, co było źródłem trudności w pełnym zaspokojeniu zapotrzebowania na niektóre towary. W szczególności utrzymywał się nadal duży nacisk na artykuły spożywcze, zwłaszcza na mięso, co przy zmniejszonej podaży żywca wołowego wywołało okresowe braki mięsa i wyrobów mięsnych w sieci handlowej. Niedostateczna podaż artykułów rolnych przy wysokim popycie na artykuły spożywcze, wzmagającym się w związku ze wzrostem płac, spowodowała konieczność podjęcia środków interwencyjnych w postaci podwyżki cen mięsa.

W warunkach wspomnianego wyżej niedostosowania struktury podaży, zwłaszcza w zapasach towarowych, do popytu konieczne było w II półroczu zahamowanie tempa wzrostu spożycia.

Według obecnej oceny wartość dostaw towarów spożywczych na pokrycie obrotów oraz na wzrost zapasów nie osiągnie poziomu założonego w planie i będzie wyższa niż w 1958 r. o 6,9% wobec planowanego wzrostu o 7,9%.

Wartość dostaw towarów przemysłowych konsumpcyjnych będzie o 7,3% wyższa niż w 1958 r., a towarów o przeznaczeniu inwestycyjno-produkcyjnym o 13,8%.

Równocześnie występowały w 1959 r. pewne objawy osłabienia popytu na niektóre artykuły przemysłowe, jak: odbiorniki radiowe, rowery, wyroby przemysłu lekkiego, zwłaszcza produkowane w przemyśle terenowym i spółdzielczości pracy.

W 1959 r. nastąpił przyrost zapasów towarów rynkowych w handlu o 5,8 mld zł, przekraczający o około 1 mld zł założenia planu. Przyrost ten dotyczy głównie towarów przemysłowych. W rezultacie nastąpiło zwiększenie pokrycia towarowego jednostki pieniądza w obiegu.

Towarzyszy temu pełna stabilizacja sytuacji pieniężnej, znajdująca wyraz m. in. w znacznym i szybkim wzroście wkładów oszczędnościowych ludności, które według obecnej oceny wzrosną z 7,7 mld zł w 1958 r. do 10,5 mld zł na koniec 1959 r., tj. o 36%.

Inwestycje netto, według obecnej oceny, będą w 1959 r. wyższe niż planowano, a mianowicie osiągną poziom o około 17% wyższy niż w 1958 r., podczas gdy plan przewidywał wzrost o około 11%.

Znaczny wzrost inwestycji i przekroczenie planu wiąże się:

- z wyjątkowo korzystnymi warunkami atmosferycznymi w I kwartale 1959 r., co umożliwiło utrzymanie przez okres zimowy pełnych załóg w przedsiębiorstwach budowlanych,
- ze zwiększonym stanem zatrudnienia i pełnym pokryciem potrzeb budownictwa w zakresie siły roboczej,
- ze zwiększeniem w ciągu roku planu inwestycyjnego o 7,6 mld zł w związku z realizacją dodatkowych inwestycji scentralizowanych, jak i wygospodarowaniem większych środków na inwestycje zdecentralizowane,
- ze wzrostem zaopatrzenia budownictwa w materiały budowlane.

Rok 1959 jest okresem dużego budownictwa mieszkaniowego. Liczba izb mieszkalnych typu miejskiego, według obecnej oceny, będzie w 1959 r. o ponad 44 tys. izb, tj. o 18,0% wyższa niż w 1958 r. i osiągnie 239 tys. izb wobec 245 tys. w 1958 r.

Równocześnie jednak w procesach inwestycyjnych w 1959 r. wystąpiły pewne zjawiska ujemne, jak nadmierne rozszerzenie frontu robót zagrażające wydłużeniem ogólnego cyklu inwestycyjnego, zakłócenie równowagi na odcinku zao-

patrzenia i zmniejszenie zapasów niektórych materiałów budowlanych.

Stan zapasów ogółem w gospodarce narodowej, według obecnej oceny, ukształtuje się na koniec roku na poziomie wyższym, niż zakładano w planie, na skutek uzyskania w ciągu roku nie przewidzianych w planie dostaw na kredyt niektórych surowców z importu oraz niemożności pełnego rozdysponowania nadwyżki, wynikającej z przekroczenia planów produkcji w związku z niedostosowaniem struktury podaży do popytu. Przyrost zapasów założony w planie w wysokości 9,7 mld zł faktycznie ocenia się obecnie na około 15 mld zł. Przyrost zapasów w liczbach absolutnych będzie w 1959 r. mniejszy niż w 1958 r. (19,5 mld zł).

Przekroczenie założeń planu w zakresie inwestycji i przyrostu zapasów powoduje, że fundusz akumulacji, według obecnych przewidywań, będzie wyższy niż planowano i wyższy niż w 1958 r. Udział akumulacji netto w cenach 1959 r. zwiększy się z 23,7% dochodu narodowego w 1958 r. do 24,0% w 1959 r., w tym udział inwestycji netto z 16,5% w 1958 r. do 18,0% w 1959 r.

5. Rok 1959 jest okresem poważnego zwiększenia obrotów handlu zagranicznego w porównaniu z 1958 r., pomimo spadku cen towarów eksportowanych do krajów kapitalistycznych. Ogólne obroty handlu zagranicznego w cenach bieżących, według obecnej oceny, będą wyższe o 12,4% niż w 1958 r. i o 6,8% wyższe niż planowano, w tym eksport będzie wyższy niż planowano o 3,6% i wyższy niż w 1958 r. o 8,0%, a import przekroczy założenia planu o 9,5% i poziom z 1958 r. o 16,3%.

Wzrost obrotów dotyczy głównie obrotów z krajami socjalistycznymi, które to obroty będą o 29,2% wyższe niż w 1958 r. Natomiast w obrotach z krajami kapitalistycznymi wystąpiły poważne trudności związane ze spadkiem cen na rynkach światowych, trudnościami w wykonaniu planu eksportu węgla, a w końcu roku z koniecznością ograniczenia eksportu niektórych artykułów rolno-spożywczych w związku z sytuacją na rynku wewnętrznym; m. in. ceny węgla eksportowanego do krajów kapitalistycznych obniżyły się o 19,2% w porównaniu z 1958 r.

W strukturze rzeczowej eksportu nastąpiły przesunięcia wyrażające się w zmniejszeniu udziału surowców i półfabrykatów z 50,8% całego eksportu w 1958 r. do 45,4% w 1959 r. na rzecz zwiększenia udziału eksportu artykułów rolno-spożywczych z 16,9% do 20,1% oraz udziału gotowych wyrobów przemysłowych z 5,6% do 6,9%. Eksport artykułów rolno-spożywczych będzie w 1959 r. o 28,9% wyższy niż w 1958 r., co wiąże się głównie ze wzrostem eksportu jaj i drobia oraz wzrostem cen eksportowych masła. Eksport maszyn i urządzeń będzie wyższy o 6,5% niż w 1958 r. Udział eksportu maszyn i urządzeń w całym eksporcie kształtować się będzie na poziomie zbliżonym do poziomu z 1958 r. i wyniesie 26,5%.

W strukturze rzeczowej importu nastąpiło przesunięcie wyrażające się w zwiększeniu udziału artykułów rolnych z 11,0% całego importu w 1958 r. do 17,3% w 1959 r., co było związane z dodatkowymi potrzebami paszowymi i z koniecznością poprawy zaopatrzenia rynku wewnętrznego. Import artykułów rolnych (łącznie ze zbożem) będzie w związku z tym o 33,7% wyższy niż w 1958 r. Odpowiednio do zwiększonych potrzeb inwestycyjnych kraju import maszyn i urządzeń wzrośnie w 1959 r. o 15,3% i wyniesie 26,5% całego importu.

6. Charakteryzując ogólnie wyniki 1959 r. należy stwierdzić, że rok ten przyniósł dalszy rozwój gospodarki narodowej, zwłaszcza w dziedzinie rozwoju sił wytwórczych, wzrostu produkcji przemysłowej i wydajności pracy, przy równoczesnym wzroście napięcia w rolnictwie i handlu zagranicznym oraz faktach zakłócenia dyscypliny płac i inwestycji.

Występująca ostra susza w rolnictwie i w związku z tym niekorzystne perspektywy produkcji rolnej oraz napięta sytuacja w handlu zagranicznym i związane z nią trudności płatnicze powodują, że wymienione wyżej tendencje wpływają w zasadniczy sposób na sytuację gospodarczą kraju w 1960 r.

Rozdział II.

Podstawowe zadania Narodowego Planu Gospodarczego na 1960 r.

Podstawowym zadaniem Narodowego Planu Gospodarczego na 1960 r. jest:

- szybkie przezwyciężenie trudności gospodarczych powstałych w 1959 r.,
- zapewnienie warunków do dalszego rozwoju gospodarki narodowej,
- utrzymanie stopy życiowej ludności na poziomie niewiele wyższym od osiągniętego.

Realizacja tego zadania wymaga:

- zmniejszenia w możliwie maksymalnym stopniu niekorzystnego oddziaływania na gospodarkę narodową suszy panującej w II połowie 1959 r.,
- pełnego wykonania zadań produkcyjnych we wszystkich działach gospodarki narodowej, w szczególności w rolnictwie,
- racjonalnej i dostosowanej do aktualnych możliwości ekonomicznych Państwa działalności inwestycyjnej,
- dalszego zwiększenia wydajności pracy przy jednoczesnym ograniczeniu wzrostu zatrudnienia do niezbędnych rozmiarów,
- prowadzenia rygorystycznej polityki płac, zwłaszcza w tych działach gospodarki narodowej, w których istnieją największe możliwości nieuzasadnionego przekraczania funduszu płac,
- ograniczenia importu przy jednoczesnym wzmoczeniu wysiłków zmierzających do rozszerzenia eksportu i zwiększenia wpływów za usługi oraz wygospodarowania odpowiednich rezerw dewizowych niezbędnych do prawidłowego funkcjonowania handlu zagranicznego,
- zwiększenia akumulacji w drodze dalszego obniżania kosztów własnych produkcji, usług i obrotów.

Rozdział III.

A. Dochód narodowy.

Zakłada się, że dochód narodowy wytworzony, liczony w cenach 1958 r., osiągnie w 1960 r. poziom o 5,7% wyższy niż przewidywany w 1959 r.

W związku z przyjętym w planie założeniem poważnego obniżenia w 1960 r. ujemnego salda w obrotach towarowych i usługach materialnych w handlu zagranicznym, dochód narodowy do podziału wzrośnie wolniej i będzie w 1960 r. o 3,6% wyższy niż w 1959 r.

Wobec tego, że produkcja rolna w 1959 r. nie wzrosła w porównaniu z 1958 r., i wobec przyjęcia nieznacznie wzrostu tej produkcji w planie na 1960 r. zakłada się, że fundusz spożycia ukształtuje się w 1960 r. na poziomie niewiele wyższym niż w roku 1959. Wyższy wzrost spożycia może nastąpić w przypadku pomyślniejszej realizacji planu, w szczególności w rolnictwie.

Zakłada się, że inwestycje netto, według cen 1959 r., wyniosą w 1960 r. 69,3 mld zł, tj. wzrosną w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu 1959 r. o 6,2%. Udział inwestycji netto w dochodzie narodowym wyniesie w 1960 r. 18,2% wobec 18,0% w 1959 r.

Zakłada się, że przyrost zapasów w przedsiębiorstwach społecznych na koniec 1960 r. wzrośnie o 7% w porównaniu ze stanem na początek roku.

B. Przemysł.

1. Wartość produkcji globalnej przemysłu socjalistycznego ogółem w cenach porównywalnych wyniesie 366.818,6 mln zł, co stanowi wzrost o 7,6% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu 1959 r., w tym produkcja środków wytwarzania (grupa A) wzrośnie o 7,9%, a produkcja przedmiotów spożycia (grupa B) o 7,2%.

2. Wartość produkcji globalnej przemysłu planowanego centralnie w cenach porównywalnych wyniesie 306.107,5 mln zł, co stanowi wzrost o 7,8% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu 1959 r., a przemysłu planowanego terenowo 60.711,1 mln zł, co stanowi wzrost o 6,3% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu 1959 r.

3. Wartość produkcji towarowej przemysłu socjalistycznego w cenach zbytu wyniesie 445.904,0 mln zł.

4. Wartość produkcji towarowej przemysłu planowanego centralnie w cenach zbytu powinna wynieść 379.923,7 mln zł, a przemysłu planowanego terenowo 65.980,3 mln zł.

5. Produkcja głównych wyrobów przemysłowych powinna osiągnąć następujący poziom:

	Jednostka miary	1960 plan	% 1960 1959 p.w.
--	-----------------	-----------	------------------

Wytwarzanie energii elektrycznej i ciepłej

Energia elektryczna	mln kWh	29.000,0	109,0
---------------------	---------	----------	-------

Przemysł paliw i koksochemiczny

Węgiel kamienny	tys. ton	101.500,0	102,5
Dodatkowe zadania wydobycia węgla kamiennego	" "	1.500,0	—
Z ogólnej ilości węgla kamiennego (bez dodatkowych zadań) przypada na: węgiel energetyczny	" "	83.890,0	104,7
w tym:			
węgiel gruby powyżej 25 mm	" "	27.264,0	106,1
węgiel gazowy i koksowy	" "	17.610,0	93,5
w tym:			
typ 33	" "	9.300,0	83,9
" 34	" "	6.190,0	107,1
" 35	" "	830,0	121,2
" 36—38	" "	1.290,0	100,4
Brykiety z węgla kamiennego	" "	720,0	104,3
Węgiel brunatny	" "	9.050,0	101,7
Ropa naftowa	" "	172,5	100,0
Gaz ziemny	mln m ³	607,4	146,9
Koks (o zawartości wilgoci 6%)	tys. ton	11.845,0	102,5
Dodatkowe zadania produkcji koksu	" "	60,0	—
Z ogólnej ilości koksu (bez dodatkowych zadań) przypada na koks metalurgiczny	" "	7.350,0	102,1
Przeróbka ropy naftowej bez regeneracji	" "	840,0	102,2
Przetwory naftowe	" "	809,5	102,5
Oleje napędowe	" "	238,6	108,6

	Jednostka miary	1960 plan	% 1960 1959 p.w.
--	-----------------	-----------	------------------

Hutnictwo żelaza (łącznie z wydobyciem rud)

Rudy żelaza (surowe)	tys. ton	2.076,0	103,7
Surówka żelaza w przeliczeniu na martenowską	" "	4.600,0	104,2
Surówka żelaza (w wadze rzeczywistej)	" "	4.305,0	104,5
Stal surowa	" "	6.470,5	105,0
Wyroby walcowane gotowe w tym:	" "	4.300,0	105,9
a) wyroby ze stali zwykłych	" "	3.900,0	105,8
b) wyroby ze stali jakościowych	" "	400,0	106,7
Rury stalowe (produkcja gotowa)	" "	370,0	112,1
w tym rury stalowe bez szwu	" "	260,0	105,7

Hutnictwo metali nieżelaznych (łącznie z wydobyciem rud)

Rudy cynkowo-olowiane (waga mokra)	tys. ton	2.400,0	112,1
Rudy miedzi (waga mokra)	" "	1.680,0	108,4
Aluminium hutnicze	" "	22,8	100,4
Cynk	" "	170,0	101,2
Miedź elektrolityczna	" "	21,7	121,9
Ołów rafinowany	" "	38,0	100,0
Kadm	tona	480,0	101,1

Przemysł ludowy maszyn i metalowy (łącznie z usługami remontowymi)

Kotły wodnorurkowe (poza okrętowymi)	tp/h	3.200,0	113,7
Turbiny parowe	MW	230,0	186,5
Silniki spalinowe okrętowe napędu głównego	szt.	15	300,0
	tys. KM	55,2	189,7
Silniki spalinowe okrętowe agregatowe	szt.	49	233,3
	tys. KM	14,7	245,0
Maszyny elektryczne wirujące	tys. szt.	1.040,5	120,0
Transformatory olejowe i suche o mocy powyżej 20 kVA	szt.	8.170	113,8
	MVA	2.950,0	117,1
Żarówki głównego szeregu	mln szt.	50,0	113,6
Akumulatory elektryczne	tona	18.280,0	125,5
Przewody gołe	tys. ton	17,6	108,6
Kable silnoprądowe	tys. km	21,1	113,4
	tys. ton	35,2	108,3
Kable telefoniczne	tys. km	13,3	112,7
	tys. ton	9,1	111,0
Obrabiarki do metali skrawające ogólnego zastosowania, specjalizowane i specjalne brązowe	szt.	20.635	101,4
	tona	29.980,0	104,8
Obrabiarki do obróbki plastycznej metali	szt.	2.650	94,6
	tona	9.370,0	119,8
Maszyny i urządzenia dla przemysłu hutniczego	tys. ton	20,3	135,3
Maszyny i urządzenia wiertnicze	mln zł c.p.	180,0	106,1
Maszyny i urządzenia górnicze	" "	1.655,0	108,9

	Jednostka miary	%			Jednostka miary	%	
		1960 plan	1960 1959 p. w.			1960 plan	1960 1959 p. w.
Maszyny i urządzenia dla przemysłu mineralnego i ceramicznego	tys. ton	27,7	118,9	Soda kaustyczna 96%	tys. ton	167,7	105,2
Maszyny i urządzenia dla przemysłu chemicznego i gumowego	" "	29,0	110,7	w tym: z elektrolizy	" "	58,9	113,9
Maszyny włókiennicze (z częściami zamiennymi)	mln zł c.p.	564,5	121,7	Kwas solny w przeliczeniu na 100%	" "	21,7	114,2
Maszyny i urządzenia dla przemysłu spożywczego i gastronomicznego	tona	28.000,0	117,3	Karbid w przeliczeniu na 75%	" "	310,0	114,8
Maszyny i urządzenia dla przemysłu papirniczego i płyt spilśniowych	tys. ton	3,6	109,1	Amoniak syntetyczny	" "	340,0	104,6
Maszyny i urządzenia budowlane i drogowe	" "	56,2	126,6	Nawozy azotowe w przeliczeniu na N ₂	" "	260,0	103,2
Maszyny i narzędzia rolnicze	mln zł c.p.	1.530,0	125,9	Nawozy fosforowe w przeliczeniu na P ₂ O ₅	" "	207,0	114,4
Traktory dwunośsiowe	szt.	7.900	239,4	Nawozy wapniowe w przeliczeniu na CaO	" "	324,2	120,7
Traktory jednośsiowe	" "	2.500	104,2	Tlen gazowy sprężony w przeliczeniu na 98,5% na zbył	mln m ³	39,0	113,4
Samochody osobowe (od pojemności silnika 600 cm ³ wzwyż)	" "	12.300	91,0	Chlor gazowy	tys. ton	54,0	118,6
Samochody ciężarowe	" "	20.350	130,9	Smola koksownicza o zawartości 5% H ₂ O	" "	471,0	104,2
Autobusy	" "	2.000	137,9	Benzol koksowniczy	" "	150,0	104,9
Parowozy normalnotorowe	" "	142	98,6	Benzen	" "	55,2	119,2
Lokomotywy elektryczne (bez wąskotorowych)	" "	40	133,3	Benzen motorowy	" "	44,0	83,5
Lokomotywy spalinowe normalnotorowe	" "	163	191,8	Formalina w przeliczeniu na 100%	" "	10,4	104,0
Wagony elektryczne 3-członowe	kompl.	26	216,7	Fenol	" "	18,2	130,9
Wagony osobowe (bez wąskotorowych)	szt.	655	106,5	Barwniki ogółem na zbył	mln zł c.p.	477,0	113,0
Wagony towarowe (bez wąskotorowych)	" "	13.354	98,3	Garbniki	tona	9.200,0	106,0
Statki pełnomorskie (od 100 DWT)	tys. DWT	271,9	148,4	Środki ochrony roślin na zbył	tys. ton	6,4	116,4
Łożyska toczne	tys. szt.	11.755,5	127,7	Środki ochrony roślin na zbył	c.p.	265,7	139,8
Urządzenia dźwigowo-transportowe	tona	31.282,0	101,2	Alkohol butylowy syntetyczny	tona	850,0	—
Odlewy stalowe	tys. ton	175,5	109,7	Przędza sztucznego jedwabiu	" "	21.450,0	109,4
Odlewy żeliwne	" "	964,8	105,4	Włókno cięte	" "	47.000,0	109,3
Motocykle	tys. szt.	127,0	120,9	Steelon	" "	4.500,0	132,4
Skutery	" "	3,0	166,7	Polichlorek winylu	tys. ton	14,0	186,7
Motorowery	" "	29,0	207,1	Kauczuk syntetyczny	" "	20,0	363,7
Rowery (bez dziecięcych)	" "	520,0	133,3	Polistyren	tona	4.320,0	183,8
Maszyny do szycia domowe	" "	213,0	125,3	Aminoplasty	" "	9.900,0	157,1
Pralki elektryczne domowe	" "	478,0	120,0	w tym: proszki do prasowania mocznikowo-melaminowe	" "	2.200,0	200,0
Łodówki elektryczne domowe	" "	42,0	144,8	Fenoplasty	tys. ton	14,3	100,7
Odbiorniki telewizyjne	" "	180,0	159,3	w tym: proszki do prasowania fenolowe	" "	7,1	118,3
Odbiorniki radiowe domowe	" "	720,0	90,0	Wyroby z polichloroku winylu	" "	27,9	155,9
				Wykładziny podłogowe	tys. m ²	3.535,0	157,1
				Biel cynkowa	tys. ton	35,4	100,0
				Wyroby lakiernicze	" "	86,5	110,5
				Wyroby farmaceutyczne	mln zł c.p.	2.979,6	124,8
				Antybiotyki	" "	465,0	116,3
				Wyroby węglowe prasowane	tona	28.000,0	101,8
<i>Przemysł chemiczny (łącznie z kopalnictwem surowców chemicznych)</i>				<i>Przemysł gumowy</i>			
Piryty w przeliczeniu na 40% S	tys. ton	216,0	108,0	Wyroby gumowe	tys. ton	132,6	107,3
Kwas siarkowy w przeliczeniu na 100%	" "	630,0	111,3	Opumienie trakcyjne (opony i dętki)	" "	44,6	110,9
Siarka elementarna	" "	30,1	174,0	Opony motocyklowe	tys. szt.	400,0	121,2
w tym: z produkcji doświadczałnej	" "	5,0	—	Opony samochodowe osobowe	tys. ton	510,0	113,3
Soda kalcynowana 98% na zbył i soda ciężka	" "	515,0	112,4	w tym: dla trakcji konnej	" "	120,0	100,0
				Opony samochodowe ciężarowe	" "	690,0	106,2
				w tym: dla trakcji konnej	" "	50,0	166,7
				Opony traktorowe	" "	140,0	155,6

	Jednostka miary	1950 plan	1960 1959 p. w.
Artykuły techniczne	tys. ton	42,1	107,1
Obuwie gumowe	tys. par	24.050,0	106,2
<i>Przemysł materiałów budowlanych (łącznie z wydobyciem mineralów dla budownictwa)</i>			
Cement	tys. ton	6.580,0	122,1
Wapno budowlane i przemysłowe	" "	2.400,0	113,0
w tym: szacunek produkcji prywatnej i zespołów chłopskich	" "	140,0	107,7
Cegła ogółem (łącznie z klinierową, półklinkierową i wapienno-piaskową) w przeliczeniu na cegłę pełną	mln. szt.	4.014,0	110,3
w tym: wapienno-piaskowa	" "	360,1	147,0
szacunek produkcji prywatnej i zespołów chłopskich	" "	406,0	116,0
Dachówka palona	" "	129,0	118,3
Płyty dachowe cementowo-azbestowe	tys. m ²	8.500,0	101,2
Papa	mln. m ²	96,5	104,7
Sączki (dreny) w przeliczeniu na 5 cm	mln. szt.	112,7	172,9
Prefabrykowane materiały ścienne w przeliczeniu na cegłę pełną	" "	1.477,0	121,5
w tym szacunek produkcji prywatnej i zespołów chłopskich	" "	288,0	112,1
<i>Przemysł szklarski i porcelanowo-fajansowy</i>			
Szkoło ciągnięte okienne w przeliczeniu na 2 mm	tys. m ²	26.000,0	128,7
Opakowania szklane	tys. ton	256,0	124,9
Szkoło gospodarskie	" "	15,9	104,6
Porcelana stołowa	" "	12,0	113,2
Porcelit stołowy	" "	7,0	118,6
Fajans stołowy	" "	5,5	100,0
<i>Przemysł drzewny</i>			
Tarcica	tys. m ³	5.767,0	96,5
w tym tarcica z surowca iglastego	" "	5.245,0	96,4
Okleiny	" m ²	19.900,0	90,4
Sklejki	" m ³	72,5	92,0
Płyty pilśniowe	" m ²	27.600,0	127,2
Płyty wiórowe	tys. ton	105,0	130,4
Płyty paździerzowe	tys. m ³	33,0	471,4
	" "	36,0	18 razy
Deszczulki posadzkowe	tys. m ²	3.288,0	102,0
Meble	mln zł c.zb.	5.127,1	111,4
	mln zł c.p.	3.997,6	111,3
Papki	tys. skrzyń	365,0	97,3
<i>Przemysł papierniczy</i>			
Celuloza	tys. ton	285,0	109,1
Papier	" "	493,0	107,9
Tektura	" "	130,7	101,7

	Jednostka miary	1960 plan	1959 p. w.
<i>Przemysł włókienniczy (łącznie z dziewiarskim)</i>			
Przędza bawełniana i bawełnopodobna	tona	152.100,0	103,9
Przędza wełniana i wełnopodobna	"	61.000,0	103,1
w tym przędza czesankowa	"	20.300,0	105,7
Przędza lniana czesana	"	8.040,0	111,7
Przędza konopna czesana	"	1.410,0	106,0
Tkaniny bawełniane i bawełnopodobne wykończone (bez tkanin korłowych i transporterowych)	tys. m ²	577.605,0	101,1
	tys. mb.	639.600,0	100,9
	tona	95.738,0	102,9
Tkaniny transporterowe	tys. m ²	5.070,0	101,7
	tys. mb.	3.250,0	99,3
	tona	4.370,0	102,7
Tkaniny kordowe	tys. m ²	16.365,0	109,4
	tys. mb.	11.600,0	109,5
	tona	5.722,0	113,8
Tkaniny wełniane i wełnopodobne wykończone	tys. m ²	114.796,0	102,3
	tys. mb.	82.360,0	101,9
	tona	40.366,0	104,3
Tkaniny jedwabne wykończone (łącznie z tkaninami z włókien syntetycznych)	tys. m ²	100.130,0	105,4
	tys. mb.	108.300,0	104,0
	tona	14.174,0	105,2
w tym: tkaniny z jedwabiu sztucznego	tys. m ²	92.030,0	102,9
	tys. mb.	99.230,0	101,5
tkaniny z włókien syntetycznych	tys. m ²	5.400,0	150,0
	tys. mb.	6.000,0	150,0
	tona	317,0	158,5
Tkaniny lniane i pakulane wykończone	tys. m ²	71.862,0	101,1
	tys. mb.	82.660,0	104,3
	tona	23.720,0	102,1
Tkaniny jutowe wykończone	tys. m ²	52.600,0	109,4
	tys. mb.	49.000,0	107,6
	tona	18.500,0	107,9
Wyroby dziewiarskie	tys. szt.	130.145,0	112,9
	tona	18.585,0	113,0
Wyroby pończosznicze	tys. szt.	98.500,0	103,2
	tona	4.918,5	102,0
<i>Przemysł skórzany, obuwniczy i futrzarski</i>			
Skóry twarde	tona	21.650,0	102,9
Skóry miękkie	tys. m ²	11.715,0	104,0
Obuwie wszelkiego rodzaju (bez obuwia gumowego)	tys. par	58.050,0	106,7
Obuwie skórzane	" "	40.600,0	106,5
<i>Przemysł tłuszczowy i mydlarsko-kosmetyczny</i>			
Mydło do prania w kawałkach	tys. ton	62,2	96,9
Mydło toaletowe	" "	11,1	103,7
Proszki do prania	" "	92,0	103,1
<i>Przemysł spożywczy</i>			
Mięso w uboju	tys. ton	1.045,0	105,4
Bekony	" "	52,0	103,2

	Jednostka miary	1960 plan	%
			1960 1959 p. w.
Konserwy mięsne w wadze netto	tys. ton	45,3	109,7
w tym szynki i łopatki w wadze netto	" "	18,5	104,5
Ryby morskie (połów)	" "	155,5	107,0
Tłuszcze i oleje jadalne	tona	93.500,0	114,3
w tym margaryna	" "	65.000,0	116,1
Cukier z kampanii buraczanej w przeliczeniu na cukier biały	tys. ton	1.200,0	129,0
Cukierki	tona	102.310,0	100,7
Wyroby czekoladowe	" "	24.520,0	118,9
Piwo	tys. hl	6.741,0	102,4
Spirytus surowy w przeliczeniu na 100°	mln l 100°	106,4	80,9
Wódki i spirytus butelkowane w przeliczeniu na 100°	" "	73,5	99,3
Wina i miody	mln l	153,3	107,7
Papierosy	mld szt.	47,5	99,8

Przemysł solny

Sól	tys. ton	1.904,5	105,5
w tym: sól kamienna biała	" "	395,0	111,3
sól warzona	" "	229,5	100,0

6. W przemyśle węgla kamiennego ustala się plan wydobycia węgla kamiennego w wysokości 101,5 mln ton oraz dodatkowe zadania w wysokości 1,5 mln ton. Łączne wydobycie powinno wynieść 103 mln ton.

Realizacja tego programu wymaga utrzymania jeszcze w 1960 r. pracy w ciągu 6 niedziel wydobywczych.

Udział węgla grubego w węglu energetycznym powinien wynieść 32,5%.

Plan produkcji węgla gazowo-koksującego typu 33—38 zakłada się w wysokości 17,6 mln ton, przy jednoczesnym założeniu importu 700 tys. ton węgla koksującego wysokiej jakości (typu 35—37).

Należy przedsięwziąć takie środki techniczno-organizacyjne, które w zasadniczy sposób poprawiłyby jakość węgla, w szczególności przeznaczonego na eksport oraz dla koksoownictwa.

Ustala się na 1960 r. plan wydajności ogólnej w kopalniach węgla kamiennego w wysokości 1.255 kg na pracownika-kodniówkę.

Dla zapewnienia dalszego wzrostu wydobycia węgla należy:

- kontynuować budowę i rozbudowę kopalń z 6-lecia (Ziemowit, Wesola, Kościuszko-Nowa, Halemba, Nowy Wiek, Julian, Porąbka, Mszana);
- kontynuować budowę nowych kopalń z 5-lecia, a mianowicie: Jastrzębie, Moszczenica, Szczygłowice i Staszic;
- realizować program budownictwa nowych poziomów wydobywczych.

Ponadto w działalności inwestycyjnej należy zwrócić szczególną uwagę na zagadnienie jakości węgla przez budowę nowych i rozszerzenie zdolności produkcyjnej istniejących zakładów przerobczych.

Na eksport należy przeznaczyć 16 mln ton węgla kamiennego, a na zaopatrzenie rynku opałowego 11,4 mln ton, tj. o około 560 tys. ton (5,2%) więcej niż w 1959 r., oraz 150 tys. ton brykietów z węgla brunatnego, w tym 500 tys. ton z importu.

W celu wprowadzenia racjonalnej gospodarki węglem kamiennym w kraju należy:

- opracować system bodźców ekonomicznych, aby uzyskać maksimum oszczędności węgla kamiennego, szczególnie sortymentów grubych,
- wykorzystać w większym stopniu zasoby paliw terenowych (torf, węgiel brunatny, drewno opałowe itp.), jak również gazów, a zwłaszcza gazu ziemnego,
- dążyć do poprawienia składu mieszanek węglowych przy produkcji koksu w kierunku jak najracjonalniejszego wykorzystania deficytowego węgla typu 34—37,
- przedsięwziąć środki zmierzające do właściwego magazynowania nadwyżek węgla kamiennego w okresie letnim.

7. W przemyśle węgla brunatnego należy w 1960 r. osiągnąć wydobycie w wysokości 9.050 tys. ton, w tym węgla grubego 500 tys. ton.

W zakresie inwestycji należy kontynuować budowę kopalni Turów, tak aby w 1962 r. osiągnąć wydobycie umożliwiające uruchomienie w II półroczu 1962 r. I turbozespołu o mocy 200 MW w elektrowni Turów.

W 1960 r. należy oddać do użytku I etap bezkołowego transportu nadkładu (gumowe przenośniki taśmowe), zakończyć montaż podstawowych maszyn (2 ładowarki i 1 zwalwarka) oraz zaawansować montaż dalszych maszyn zgodnie z harmonogramem budowy.

W okręgu konińskim należy kontynuować budowę odkrywki Pątnów w tempie pozwalającym na uruchomienie jej w 1962 r.

Budowę kopalni Adamów należy dostosować do potrzeb elektrowni, tzn. wykonać zakres robót pozwalający na rozpoczęcie wydobycia w II półroczu 1964 r. w wysokości umożliwiającej uruchomienie I turbozespołu o mocy 120 MW.

8. W przemyśle energetycznym do podstawowych zadań należą:

- osiągnięcie poziomu produkcji energii elektrycznej w wysokości 29 mld kWh,
- zapewnienie przy minimalnych wyłączeniach w zasadzie ciągłej dostawy energii i mocy elektrycznej dla odbiorców,
- zwiększenie dyspozycyjności elektrowni i urządzeń przemysłowych przez zmniejszenie awaryjności, poprawę eksploatacji oraz jakości remontów,
- obniżenie zużycia paliwa umownego na produkcję energii elektrycznej przynajmniej do 483 g/kWh,
- obniżenie strat energii elektrycznej w sieciach przemysłowych i rozdzielczych do 12,6%,
- uzyskanie obniżki jednostkowego kosztu własnego energii elektrycznej dostarczanej odbiorcom przynajmniej o 4,5%,
- przekazanie do eksploatacji przed szczytem zimowym, tj. przed dniem 15 grudnia 1960 r., około 800 MW nowych mocy, w tym około 165 MW z opóźnionej realizacji planu br.; z podanej liczby na energetykę zawodową przypada około 700 MW, w tym z opóźnionej realizacji planu w 1959 r. około 125 MW. Do większych obiektów, które powinny być przekazane do eksploatacji, należą: Skawina — 200 MW, Blachownia — 140 MW, Pomorzany w Szczecinie — 120 MW, Konin — 100 MW, Bielsko — 50 MW, Łódź II — 50 MW, elektrownie wodne w Koronowie na Brdzie — 25 MW, Myczkowce na Sanie — 8 MW,
- niezależnie od realizacji inwestycji uruchamianych w 1960 r. szczególnych wysiłków i terminowej realizacji wymagać będą obiekty dla zapewnienia przyrostu mocy w latach 1961 i 1962, jak rozbudowywane elektrownie Jaworzno II, Skawina, Czechnica, Żerań, Ko-

nin i nowo wybudowane: Turów, Siersza, Siekierki, Łagisza i Halemba.

9. W zakresie poszukiwań ropy i gazu powinny być prowadzone prace w trzech kierunkach, a mianowicie:

- dalsze poszukiwania i kontynuowanie okonturowania złóż gazu i ropy na terenach przedgórze Karpat; w wyniku tych prac należy stworzyć podstawy do dalszego zwiększenia wydobywania w latach następnych,
- kontynuowanie rozpoznawania obszaru Niżu Polskiego, a w szczególności określenia i wytypowania struktur, na których będzie można w dalszej kolejności prowadzić prace już o charakterze poszukiwawczym — przemysłowym,
- dalsze poszerzanie i konturowanie złóż znanych i eksploatowanych na obszarze Karpat.

10. W przemyśle hutniczym podstawowym zadaniem w roku 1960 będzie pełne wykonanie planu produkcyjnego oraz zmobilizowanie wszelkich rezerw dla jego przekroczenia w związku z napiętymi bilansami zaopatrzenia odbiorców krajowych i handlu zagranicznego w wyroby hutnicze.

Zadanie to należy osiągnąć przez dalszą poprawę organizacji produkcji i procesów technologicznych oraz terminowe oddanie do ruchu kluczowych inwestycji.

W hutnictwie żelaza w wyniku dalszej intensyfikacji produkcji wskaźnik wydajności pracy wielkich pieców winien osiągnąć poziom 1.060 m³/t/24 godz., wydajność pieców martenowskich 5,62 t/m²/24 godz., zużycie koksu na produkcję 1 tony surówki wyniesie 970 kg oraz uzyski na walcowniach powinny osiągnąć 74%. Huta im. Lenina powinna przekroczyć pierwotną zdolność projektową i osiągnąć produkcję 1.550 tys. ton stali oraz stać się wzorowym ośrodkiem postępu technicznego i technologicznego w oparciu o zbudowane tam nowoczesne urządzenia produkcyjne.

Huta Warszawa, po uruchomieniu stalowni i zgniatacza, powinna przygotować się do opanowania pełnego cyklu produkcyjnego stali szlachetnych i dążyć do najszybszego uzyskania projektowanej zdolności produkcyjnej w latach następnych.

Niżej wymienione, kluczowe obiekty inwestycyjne powinny być oddane do eksploatacji zgodnie z obowiązującymi terminami:

- w Hucie im. Bieruta — I bateria koksownicza do I.VII.1960 r. i II bateria koksownicza do I.X.1960 r.,
- w Hucie im. Lenina — wylotnia rur spawanych w II kwartale 1960 r., walcownia rygli do I.VII.1960 r. oraz walcownia drobna i tymczasowy wydział blach transformatorowych w IV kwartale 1960 r.,
- w Hucie Warszawa — zgniatacz do I.VII.1960 r.

W celu bardziej oszczędnego zużycia stali oraz lepszego zaspokojenia potrzeb gospodarki narodowej należy:

- zwiększyć produkcję profili oszczędnościowych i o tolerancjach minusowych,
- zwiększyć produkcję wyrobów walcowanych ze stali o wyższej wytrzymałości dla uzyskania znacznej oszczędności zużycia stali w konstrukcjach i budownictwie żelbetowym,
- uruchomić produkcję profili giętych zimno walcowanych, ram drzwiowych i okiennych oraz taśm wąskich ciętych w Hucie im. Lenina,
- przygotować produkcję drutów do betonów sprężonych w ilości zaspokajającej potrzeby budownictwa,
- przygotować produkcję blach transformatorowych zimno walcowanych o stratności nie przekraczającej 0,9 W/kg oraz szyn o podwyższonej wytrzymałości.

Należy przedsięwziąć wszelkie środki w celu zmniejszenia wybraków, kształtujących się niekorzystnie w ostatnim okresie, oraz podnieść na wyższy poziom jakość produkcji, a zwłaszcza przeznaczoną na eksport.

W hutnictwie metali nieżelaznych należy kontynuować modernizację przemysłu cynkowego przez:

- rozbudowę prażalni blendy cynkowej typu fluidyzacyjnego,
- prowadzenie prac projektowych nowej huty cynkowej opartej o technologię pieca szybowego,
- doprowadzenie do pełnej zdolności projektowej elektrolizy cynku w Bolesławiu.

W przemyśle aluminiowym należy uruchomić fabrykę tlenku glinu w Górcie, a w IV kwartale 1960 r. trzecią halę produkcyjną huty aluminium w Skawinie, co jest niezbędne do zlikwidowania stale rosnącego importu tego metalu.

W kopalnictwie rud miedzi należy prowadzić intensywne wiercenia geologiczne w rejonie Lubina Legnickiego w celu uzyskania pełnej dokumentacji geologicznej dla projektowania pierwszej kopalni na tych złożach. Pierwszy szyb tej kopalni powinien być energicznie głębiiony przy zastosowaniu najnowocześniejszej technologii, stanowiąc doświadczalną bazę do budowy trzech zespołowych kopalń w tym rejonie w latach następnych.

W hucie miedzi w Legnicy należy wykorzystać pełną zdolność produkcyjną przez zastosowanie do produkcji koncentratów importowanych, co jest ekonomicznie bardziej opłacalne niż import miedzi.

Należy zwrócić szczególną uwagę na poprawę uzyskania metalu we wszystkich procesach hutniczych metali nieżelaznych, a zwłaszcza przy produkcji kadmu.

11. W przemyśle maszynowym podstawowym zadaniem w roku 1960 powinno być zapewnienie pełnej realizacji dostaw maszyn i urządzeń dla zabezpieczenia programu inwestycji, dostaw maszyn dla potrzeb rolnictwa oraz wykonania założonego planu eksportu.

Eksport wyrobów przemysłu maszynowego powinien osiągnąć poziom 1.405 mln rubli.

W przemyśle budowy maszyn ciężkich należy dążyć do zwiększenia tempa rozwoju tego przemysłu przez rozszerzenie zdolności produkcyjnych oraz zwiększenie zmianowości w istniejących podstawowych zakładach.

W 1960 r. należy rozpocząć seryjną produkcję samochodów ciężarowego o nośności 8 ton.

Produkcja samochodów ciężarowych powinna osiągnąć poziom 20.350 szt., tj. o 30,9% wyższy od poziomu 1959 r.

Głównym zadaniem przemysłu maszyn rolniczych i traktorów powinno być zabezpieczenie pokrycia potrzeb związanych z nowym programem mechanizacji rolnictwa.

W przemyśle obrabiarkowym należy dążyć do rozszerzenia zdolności produkcyjnych i zwiększenia produkcji obrabiarek bardziej sprawnych i nowoczesnych oraz tych typów, których produkcja nie zaspokaja w pełni potrzeb.

W zakresie wyrobów instalacyjno-sanitarnych należy dążyć do zapewnienia pokrycia potrzeb budownictwa przez maksymalne zwiększenie produkcji, zwłaszcza wanien kąpielowych i grzejników centralnego ogrzewania.

W przemyśle elektrotechnicznym należy zwrócić uwagę na wykonanie zadań w zakresie produkcji wielkich maszyn elektrycznych, ze szczególnym uwzględnieniem silników maszyn wyciągowych dla górnictwa.

W zakresie produkcji wyrobów metalowych i elektrotechnicznych na cele rynkowe należy dążyć do stałego podnoszenia jakości produkowanych wyrobów.

W przemyśle maszynowym szczególna uwaga powinna być zwrócona na podniesienie dyscypliny plac.

Należy systematycznie wprowadzać nowoczesne konstrukcje maszyn i urządzeń odpowiadające wymaganiom współczesnej techniki, unowocześniać procesy technologiczne, usprawniać organizację produkcji, zwracając szczególną uwagę na rozwój fabrycznych biur konstrukcyjnych, biu-

technologicznych i laboratoriów. Należy usprawnić kooperację przez lepsze programowanie zadań kooperacyjnych i kontrolę realizacji dostaw.

W zakresie przemysłu budowy urządzeń energetycznych należy zwrócić szczególną uwagę na terminową i pełną realizację zadań w zakresie produkcji kotłów wodnorurkowych, turbogeneratorów i transformatorów dla potrzeb energetyki zawodowej oraz jednocześnie prowadzenie prac nad przygotowaniem i rozpoczęciem produkcji nowych konstrukcji, szczególnie kotła 650 tp/h i turbogeneratorsa 120 MW.

W zakresie maszyn budowlanych i drogowych należy zwiększyć produkcję do poziomu 56,2 tys. ton. Szczególną uwagę należy zwrócić na wzrost produkcji ciężkiego sprzętu, jak: koparki, żurawie, walce drogowe. Ponadto należy położyć nacisk na terminowe przygotowanie produkcji specjalnych maszyn do robót melioracyjnych.

W produkcji statków morskich należy dążyć do dalszego unowocześnienia produkowanych jednostek przez stały wzrost ilości jednostek z napędem spalinowym. W związku z tym należy rozwijać produkcję silników spalinowych napędu głównego i agregatowych.

W roku 1960 przemysł okrętowy powinien oddać do eksploatacji 4 nowe typy statków, a mianowicie: zbiornikowiec 18.000 DWT, drewnowiec 5.700 DWT, drobnicowiec 950 DWT oraz trawler 215 DWT.

Ponadto przemysł okrętowy powinien zapoczątkować w roku 1960 budowę co najmniej 7 nowych typów statków.

W przemyśle taboru kolejowego należy maksymalnie przyspieszyć produkcję taboru dla trakcji spalinowej i elektrycznej, aby w jak największym stopniu pokryć potrzeby Polskich Kolei Państwowych oraz zapewnić pełną realizację zadań w zakresie dostaw wagonów osobowych i towarowych.

W celu usprawnienia transportu samochodowego oraz maksymalnego eliminowania transportu konnego, głównie w budownictwie i handlu, należy rozszerzać produkcję samochodów ciężarowych, szczególnie typów budowanych na elementach samochodów osobowych „Warszawa”.

12. W przemyśle chemicznym należy zapewnić wzrost produkcji co najmniej o 14,1% w porównaniu z 1959 r. Wzrost ten powinien być osiągnięty przede wszystkim przez pełniejsze wykorzystanie istniejących zdolności produkcyjnych w drodze intensyfikacji procesów technologicznych i wykorzystania aparatury oraz zmniejszenia awaryjności urządzeń, zwłaszcza w przemyśle azotowym, jak również przez terminowe uruchomienie nowych obiektów produkcyjnych.

Za główne zadania przemysłu chemicznego w 1960 r., na których realizację położyć należy szczególny nacisk, uznać należy:

- wyprodukowanie dla potrzeb rolnictwa co najmniej 269 tys. ton nawozów azotowych (w N₂) oraz 207 tys. ton nawozów fosforowych (w P₂O₅) i przygotowanie dalszego wzrostu produkcji tych nawozów w latach następnych, co wymaga terminowego realizowania intensyfikacji produkcji amoniaku w Zakładach Azotowych w Kędzierzynie i Tarnowie,
- kontynuowanie prac w Zakładach Azotowych w Tarnowie w celu szerokiego wykorzystania gazu ziemnego do produkcji amoniaku syntetycznego, a w przyszłości również do produkcji polichloru winylu, akrylonitrylu i innych pochodnych metanu,
- wzmożenie i usilne kontynuowanie prac nad rozszerzeniem asortymentu i zwiększeniem produkcji włókien sztucznych syntetycznych w celu dostarczenia nowych i lepszych krajowych surowców włókienniczych dla uszlachetnienia produkcji przemysłu lekkiego; w tym celu należy zapewnić intensyfikację produkcji włókna ciętego w Jeleniogórskich Zakładach

Celulozy i Włókien Sztucznych do zdolności produkcyjnej 25 tys. ton na rok oraz w Tomaszowskich Zakładach Włókien Sztucznych do zdolności produkcyjnej 10 tys. ton na rok, terminowe oddanie do eksploatacji V przędzalni w Chodakowskich Zakładach Włókien Sztucznych, wyprodukowanie w Gorzowskich Zakładach Włókien Sztucznych 4,5 tys. ton steełona, w tym 1,9 tys. ton przędzy włókienniczej i 1,6 tys. ton włókna ciętego, rozszerzenie asortymentu produkcji, między innymi przez zwiększenie produkcji włókna karbikowanego typu „phrix”, oraz opanowanie produkcji tekstury o grubości włókna 1,2 denier,

- dotrzymanie terminu uruchomienia produkcji alkoholu syntetycznego w celu zabezpieczenia własnego surowca dla Zakładów Chemicznych „Oświęcim” do produkcji kauczuku syntetycznego,
 - intensywną realizację inwestycji w kombinacie siarkowym w Tarnobrzegu w celu uzyskania w 1961 r. produkcji siarki, niezbędnej do pokrycia potrzeb przemysłu krajowego oraz eksportu do Czechosłowacji zgodnie z zawartymi umowami,
 - zakończenie inwestycji w Janikowskich Zakładach Sodowych i uzyskanie w 1960 r. zdolności produkcyjnej 300 tys. ton sody surowej rocznie, jak również przeprowadzenie intensyfikacji oddziału kalcytacji sody,
 - terminowe oddanie do eksploatacji nowej hali produkcyjnej w Zakładach Przemysłu Gumowego w Dębicy oraz zabezpieczenie dla tego zakładu dostaw oprzyrządowania produkcyjnego, głównie form wulkanizacyjnych i bębnow konfekcyjnych,
 - zwrócenie szczególnej uwagi w rozwoju przemysłu tworzyw sztucznych na zabezpieczenie potrzeb budownictwa przemysłu elektrotechnicznego, przemysłu okrętowego, przemysłu meblarskiego i innych gałęzi przemysłu,
 - opanowanie na skalę techniczną produkcji filmowej folii octanowej w Gorzowskich Zakładach Włókien Sztucznych,
 - zakończenie inwestycji w nowym oddziale antybiotyków i uruchomienie produkcji streptomycyny w Tarchomińskich Zakładach Farmaceutycznych,
 - intensywne prowadzenie prac nad rozwiązaniem problemu oczyszczania ścieków fabrycznych.
13. W przemyśle materiałów budowlanych największy wzrost produkcji powinien być osiągnięty w 1960 r. w zakresie cementu (22,1%), cegły wapienno-piaskowej (47%), sączków (72,9%), szkła okiennego (28,7%).

Wobec przewidywanego znacznego wzrostu zadań w najbliższych latach należy zwrócić szczególną uwagę na przebieg realizacji inwestycji przemysłu materiałów budowlanych w celu niedopuszczenia do powstania opóźnień.

W szczególności w przemyśle cementowym należy doprowadzić do ostatecznego zakończenia budowy zakładów w Chełmie i Wierzbicy, planowej kontynuacji budowy cementowni Nowa Huta oraz rozbudowy cementowni Saturn. Ponadto należy podjąć środki zapewniające właściwy przebieg inwestycji rozpoczynanych w Działoszynie i Nowinach.

Ważnym zadaniem przemysłu wapienniczego powinno być przedsięwzięcie środków zapewniających szybkie zakończenie budowy zakładów wapienniczych w Plazie, Strzelcach, Gackach i Piechcinie.

W przemyśle ceramiki budowlanej należy usprawnić przebieg robót inwestycyjnych w celu zapewnienia planowanego na lata następne wzrostu produkcji dachówki i sączków.

W zakresie materiałów dekarckich należy rozpatrzyć możliwość zwiększenia produkcji płyt azbestowo-cementowych

w następnych latach przez budowę odpowiednich zakładów przy cementowniach.

W przemyśle ceramicznym w 1960 r. należy tak zaawansować inwestycje w Zakładach Płytek Sciennych i Podłogowych w Opocznie oraz w Zakładach Wyrobów Sanitarnych w Kole, aby w roku 1961 zakłady te mogły być oddane do eksploatacji.

Podstawowym problemem przemysłu materiałów budowlanych w 1960 r. jest zapewnienie odpowiedniego przygotowania dokumentacji projektowej. Dla realizacji inwestycji w latach następnych należy w szczególności zapewnić przygotowanie dokumentacji zakładów: ceramiki budowlanej, kruszyw lekkich, szklarskich, materiałów izolacyjnych, zakładu wapienniczego w Bukowej, zakładu przemysłu gipsowego w Stawianach i szlamowni kaolinu w Bolesławcu.

W zakresie modernizacji i rekonstrukcji przemysłu do głównych zadań należą: zainstalowanie koncentratorów w cementowni „Odra” i rekonstrukcja lamuarni w klinkrowni Wiek II oraz modernizacja huty szkła w Szczakowej jako wzorca dla modernizacji w latach następnych pozostałych hut szkła okiennego w kraju.

14. W przemyśle szklarskim i porcelanowo-lajansowym największy wzrost produkcji ważniejszych wyrobów powinien być osiągnięty w produkcji opakowań szklanych (o 24,9%) oraz porcelitu stołowego (o 18,6%).

Głównym zadaniem tej gałęzi przemysłu jest przedsięwzięcie środków w celu dostosowania zarówno asortymentu, jak też sposobu dekoracji do potrzeb rynku, w szczególności w zakresie artykułów pierwszej potrzeby (talerze, szklanki, spodki, kieliszki itp.).

Do podstawowych zadań należy również zapewnienie sprawnej realizacji programu produkcji opakowań szklanych dla pokrycia potrzeb przemysłów spożywczego, chemicznego i farmaceutycznego.

15. W przemyśle drzewnym i papierniczym dalszy wzrost poszczególnych dziedzin gospodarki narodowej w roku 1960 i wiążący się z tym wzrost zapotrzebowania na drewno przy jego pozyskaniu przyjętym w planie na rok 1960 na poziomie roku 1959 pociąga za sobą konieczność intensywnego rozwoju produkcji wszelkiego rodzaju materiałów zastępujących drewno, takich jak prefabrykowane podkłady kolejowe i słupy tele-energetyczne, stalowe stemple w górnictwie, rusztowania w budownictwie, materiały podłogowe z tworzyw chemicznych i mineralnych oraz inne materiały, których wprowadzenie przyczyni się do zaoszczędzenia drewna bądź lepszego jego wykorzystania.

Realizacja programu oszczędności drewna w przemyśle drzewnym wymaga zabezpieczenia od strony inwestycyjnej budujących się fabryk płyt pilśniowych w Koniecpolu i Przemysłu oraz fabryk płyt wiórkowych w Szczecinku i Wyszakowie.

Ponadto w roku 1960 należy uruchomić w przemyśle lekkim produkcję płyt paździerzowych w nowym oddziale przy rozszarni w Pakości.

Niezależnie od założonego programu rozwoju produkcji materiałów zastępujących drewno należy w maksymalnym stopniu zabezpieczyć właściwe wykorzystanie wszelkiego rodzaju odpadów mechanicznego przerobu drewna, drobnicy leśnej oraz innych odpadów użytkowych pozyskiwanych w lesie dla przerobu ich w fabrykach płyt pilśniowych i wiórowych oraz w przemyśle celulozowym. Ponadto konieczne jest racjonalne zagospodarowanie całości pozyskiwanego surowca liściastego, jak również tarcicy z tych gatunków drewna, przez zastępowanie deficytowej tarcicy iglastej liściastą, a w szczególności przy wyrobie skrzyń, bukowych podkładów kolejowych i na innych odcinkach zużycia. Dla zabezpieczenia wykonania ważnych zadań na odcinku eksportu

tarcicy, postawionych przed przemysłem drzewnym, należy podjąć przedsięwzięcia organizacyjno-techniczne, które miałyby między innymi na celu zabezpieczenie dowozu odpowiedniej ilości i jakości surowca tartaczego dla tartaków w okresie zimowym, racjonalne przetarcie tego surowca pod kątem uzyskania najbardziej cennych asortymentów, z zachowaniem technologicznych warunków przy produkcji tej tarcicy.

W dążeniu do zmniejszenia zużycia tarcicy należy zabezpieczyć zużytkowanie przez przemysł meblarski minimum 20 tys. m³ płyt wiórowych, zamiast dotychczas stosowanych płyt stolarskich, wdrożyć do maksymalnego stosowania płyty paździerzowe przy wyrobie mebli oraz zwiększyć stosowanie płyt pilśniowych w tym przemyśle, zabezpieczając jednocześnie odpowiednią jakość produkowanych mebli.

W przemyśle meblarskim ponadto, ze względu na zapotrzebowanie rynku, należy w ciągu roku 1960 wprowadzić do produkcji nowe typy i wzory w takim stopniu, aby ich wartość osiągnęła minimum 28% ogólnej wartości produkowanych mebli, oraz doprowadzić produkcję wykańczanych mebli w kolorze ciemnym do 25% ich udziału w ogólnej ilości mebli wykańczanych na mat.

Założony program produkcji mebli wymaga zabezpieczenia przemysłu meblarskiego w takie materiały, jak farby i lakiery, tkaniny obiciowe, taśmę tapicerską, szkło lustrzane, rury, sprężyny, drut, okucia, papier ścierny i inne dostarczane przez przemysły: chemiczny, lekki, szklarski i ciężki.

Dla zabezpieczenia założonego w planie na rok 1960 i w latach następnych wzrostu produkcji w przemyśle celulozowo-papierniczym należy otoczyć szczególną opieką najważniejsze w tym przemyśle inwestycje, takie jak Fabryka Celulozy i Papieru w Ostrołęce, i uruchomić w tej fabryce w roku 1960 dwie maszyny papiernicze i maszynę do produkcji tektury falistej oraz uruchomić w IV kwartale roku 1960 maszynę do produkcji tektury w Jeziornej.

Ponadto należy zabezpieczyć osiągnięcie założonej wielkości produkcji celulozy w Fabryce Celulozy w Kostrzynie oraz opracować wnioski dotyczące osiągnięcia do końca 1961 r. pełnej zdolności produkcyjnej na pierwszej maszynie papierniczej w Skolwinie.

16. W przemyśle lekkim należy dążyć w roku 1960 do dalszego dostosowania ilości i jakości produkcji do potrzeb rynku, a w szczególności do maksymalnego zwiększenia produkcji wyrobów dziewiarskich oraz pełnego zaspokojenia zapotrzebowania na wyroby odzieżowe i obuwie dla dzieci i młodzieży.

Jednym z głównych zadań przemysłu włókienniczego w roku 1960 powinno być rozpoczęcie na szerszą skalę przerobu włókien syntetycznych z innymi włóknami oraz dalsze rozszerzenie wzornictwa i wykańczania tkanin apreturami szlachetnymi.

W zakresie planu inwestycyjnego ważnym zadaniem w przemyśle lekkim jest skrócenie cyklu robót inwestycyjnych. W tym celu należy w 1960 r. skoncentrować środki zapewniające przyspieszenie realizacji inwestycji w obiektach kontynuowanych oraz zapewnić terminowe opracowanie dokumentacji technicznej dla obiektów nowo rozpoczynanych.

W wyniku działalności inwestycyjnej przemysł lekki powinien oddać do eksploatacji w 1960 r. następujące ważniejsze zdolności produkcyjne: 46.000 wrzecion bawełniarskich cienkoprzędnych, 26.000 wrzecion bawełniarskich średnioprzędnych, 2.400 wrzecion bawełniarskich odpadkowych, 1.560 krosien bawełniarskich, 79 czesarek weliarskich, 32.400 wrzecion weliarskich czesankowych, 120 krosien weliarskich, 483 krosna jedwabnicze, 100 krosien pluszowych, 5 automatów do produkcji obuwia oraz w przemyśle garbarskim — zdolności przerobowe na 3.340 ton skór wagi zielonej rocznie.

Ponadto dla zapewnienia odpowiedniego przyrostu zdolności produkcyjnych w latach następnych należy w roku 1960 szczególną uwagę zwrócić na planowy przebieg inwestycji w ważniejszych obiektach kontynuowanych, a mianowicie na: budowę czesalni i przędzalni wełny (50 tys. wrzecion) w Toruniu, przędzalni bawełniarskiej odpadkowej (6.400 wrzecion) i tkalni bawełniarskiej (340 krosien) w Belchatowie, tkalni bawełniarskiej (600 krosien) w Zambrowie oraz zagospodarowanie terenów pod budowę nowej przędzalni bawełniarskiej (50 tys. wrzecion) w Żelowie, przędzalni bawełniarskiej (50 tys. wrzecion) w Gnieźnie, przędzalni bawełniarskiej (55 tys. wrzecion) w Lesznie, wykończalni tkanin bawełnianych o zdolności produkcyjnej 15 mln mb. w Andrychowie, wykończalni tkanin bawełnianych (32 mln mb.) w Fastach.

W wyniku przeprowadzonej w latach 1958—1960 modernizacji starego parku maszynowego w istniejących zakładach oraz nowego budownictwa inwestycyjnego osiągnięto się w 1960 r. znaczną poprawę stanu technicznego parku maszynowego w przemyśle włókienniczym.

W związku z tym należy w roku 1960 wydatnie zwiększyć wydajność na maszynogodzinę i roboczogodzinę w przędzalniach i tkalniach oraz dążyć do polepszenia organizacji pracy w przemyśle lekkim.

17. W przemyśle spożywczym w świetle przewidywanej w roku 1960 sytuacji paszowej i hodowlanej zaopatrzenie rynku w mięso i przetwory mięsne w 1960 r. zostanie utrzymane w zasadzie na poziomie 1959 r. Przemysł spożywczy przy realizacji Narodowego Planu Gospodarczego w 1960 r. powinien wyprodukować i dostarczyć na rynek odpowiednio większą ilość innych produktów spożywczych.

W szczególności należy zwrócić specjalną uwagę na następujące zagadnienia:

- w przemyśle mięsnym — na zmniejszenie strat produkcyjnych, bardziej ekonomiczne wykorzystanie surowca oraz na podniesienie jakości produktów dostarczanych na rynek, głównie zaś wędlin i wyrobów wędliniarskich, tak pod względem smakowym, jak i wyglądu zewnętrznego. W celu zapewnienia pełnej realizacji eksportu przemysłowego należy utrzymać rytmiczność produkcji szynki i konserw, między innymi przez gromadzenie surowca mrożonego w okresach nadwyżkowego skupu,
- w przemyśle tłuszczowym — na rozwinięcie produkcji margaryny przez wprowadzenie nowych asortymentów o lepszych właściwościach smakowych i odżywczych (aromaty, zwiększenie udziału olejów ciekłych, zwiększenie i zróżnicowanie dodatku witamin) przy równoczesnej poprawie opakowań, przedłużających trwałość produktu,
- w przemyśle młynarskim i koncentratów spożywczych — na zwiększenie produkcji kasz, płatków owsianych i makaronu przez przyspieszenie oddania do eksploatacji realizowanych inwestycji,
- w przemyśle mleczarskim — na zwiększenie ilości punktów skupu z 25,9 tys. w roku 1959 do około 29 tys. w roku 1960 w celu zapewnienia realizacji zaplanowanego skupu mleka,
- w przemyśle jajczarsko-drobiarskim — na pełne wykorzystanie istniejących możliwości hodowli drobiu na rzeź i zwiększenie masy towarowej nie tylko na eksport, lecz również na rynek wewnętrzny,
- w przemyśle cukrowniczym — na bardziej racjonalne przechowywanie buraków cukrowych w celu pomniejszenia strat cukru w końcowej fazie kampanii o 0,1—0,2%,
- w przemyśle cukierniczym — na maksymalne powiększenie zdolności produkcyjnych w zakresie wyrobów

czekoladowych, w szczególności galanterii czekoladowej oraz wyrobów czekoladowych w drobnych opakowaniach,

- w przemyśle młynarskim — na zapewnienie przy przemiale zbóż realizacji planowanych wskaźników wyciągu w celu uzyskania należytej jakości przetworów oraz planowanej ilości otrąb na paszę,
- w przemyśle paszowym — na szersze niż dotychczas wykorzystanie surowców odpadkowych przemysłu spożywczego do produkcji pasz przemysłowych i zapewnienie wzrostu produkcji tych pasz oraz na kontrolę jakości pasz, zwłaszcza w zakresie dozowania i mieszania składników mieszanek pasz treściwych.

18. W zakresie państwowego przemysłu drobnego i spółdzielczości pracy należy zdecydowanie nastawić produkcję na zaspokojenie takich potrzeb rynkowych, które nie znajdują pokrycia w produkcji przemysłu kluczowego, oraz na świadczenie usług przede wszystkim dla ludności.

Przemysł drobny powinien obrać następujące kierunki działalności:

- rozwijać produkcję w krótkich seriach, na indywidualne zamówienia, produkcję miarową i modelową,
- rozwijać opłacalną produkcję na eksport.

Przemysł metalowy, obok zaspokajania potrzeb rynkowych, powinien pogłębić współpracę z przemysłem kluczowym na odcinku kooperacji.

Przemysł drzewny powinien zwiększyć produkcję mebli, stosując materiały zastępcze przy jednoczesnym oszczędzaniu drewna.

Przemysł chemiczny powinien, w oparciu o istniejącą bazę materiałów krajowych, rozwijać przetwórstwo z tworzyw sztucznych (w szczególności produkcję opakowań); rozszerzać produkcję gumy piankowej, zwłaszcza z przeznaczeniem dla przemysłu meblarskiego; zwiększać bazę surowcową dla spółdzielczego przemysłu farmaceutycznego.

Państwowy przemysł skórzany powinien zwłaszcza rozwijać produkcję obuwia dziecięcego i młodzieżowego.

Przemysł spożywczy powinien rozwijać w szczególności produkcję konserw warzywnych i warzywno-mięsnych, przetworów owocowych, wód gazowych, makaronu, wyrobów czekoladowych itp.

W działalności usługowej szczególną uwagę należy zwrócić na rozwój usług w zakresie napraw przedmiotów gospodarstwa domowego, radioaparatów, telewizorów, napraw elektrotechnicznych, napraw narzędzi i maszyn rolniczych, usług w zakresie motoryzacji, napraw obuwia na spodach zastępczych, usług pralniczych, rozrywkowych, turystycznych.

Należy dążyć do mechanizacji poszczególnych czynności w zakresie działalności usługowej.

19. *Rzemiosło i przemysł prywatny* powinny przede wszystkim nastawiać się na wykonywanie usług dla ludności oraz na produkcję wyrobów rynkowych, nie wytwarzanych przez przemysł uspołeczniony. Rzemiosło powinno dążyć do zwiększenia szkolenia uczniów, zwłaszcza w tych zawodach, które związane są z obsługą ludności.

Rady narodowe powinny stwarzać warunki sprzyjające organizowaniu nowych warsztatów rzemieślniczych w małych miastach i na wsi.

C. Rolnictwo i skup.

1. W roku 1960 należy dążyć do zwiększenia produkcji rolnej przede wszystkim przez podjęcie środków, które umożliwiłyby przezwyciężenie trudności wynikających zarówno dla produkcji roślinnej, jak i zwierzęcej z suszy panującej w lecie i jesieni 1959 r. Należy zapewnić odpowiednie nawożenie wiosenne zbóż oźniowych. Należy również zapewnić

wyrównanie zmniejszonej z powodu suszy powierzchni zbóż ozimych przez rozszerzenie powierzchni zasiewów jarych. Szczególną uwagę trzeba zwrócić na zwiększenie powierzchni uprawy kukurydzy.

W celu złagodzenia braków paszowych należy wydatnie zwiększyć zaopatrzenie rolnictwa w pasze treściwe i usprawnić przerzut pasz objętościowych na tereny odczuwające szczególnie dotkliwie braki paszowe. Należy stworzyć warunki do utrzymania osiągniętego w 1959 r. poziomu hodowli bydła, ponieważ hodowla ta, która w 1959 r. wzrosła, jest szczególnie zagrożona brakiem pasz spowodowanym suszą.

W gospodarce chłopskiej powinno być utrzymane w 1960 r. pogłowie bydła i produkcji mleka przynajmniej na poziomie 1959 r., a w państwowych gospodarstwach rolnych należy zapewnić warunki do dalszego rozwoju pogłowia. Dzięki odpowiedniej rozbudowie sieci mleczarni i punktów odbioru należy zwiększyć skup mleka. W zakresie hodowli trzody chlewnej, mimo trudności paszowych, powinno się uzyskać zarówno pewien wzrost pogłowia, jak i produkcji żywca wieprzowego.

Realizacja szczególnie trudnych zadań planu 1960 r. wymaga wzmożenia działalności służby rolnej w zakresie poradnictwa fachowego oraz aktywizacji kółek rolniczych, zwłaszcza na odcinku mechanizacji.

Rok 1960, będący pierwszym rokiem pełnego uruchomienia Funduszu Rozwoju Rolnictwa, powinien przynieść znaczny postęp w mechanizacji prac w rolnictwie.

W roku 1960 powinno nastąpić dalsze podniesienie poziomu wiedzy rolniczej przez rozwój nauczania w szkołach 1-letnich i 2-letnich oraz na kursach przysposobienia rolniczego.

2. Przewiduje się, że wartość produkcji globalnej w rolnictwie w cenach porównywalnych wzrośnie o około 3,8% w porównaniu z 1959 r., w tym produkcja roślinna osiągnie poziom wyższy niż w 1959 r. o 5,0%, a produkcja zwierzęca o 2%.

3. Przewiduje się, że plony podstawowych ziemiopłodów kształtować się będą na następującym poziomie (1 q/h):

	1960 plan	% 1960 1959	w %/o w porów- naniu z średnią z lat 1956—1959
zboża ogółem	14,7	94,8	100,0
buraki cukrowe	225	124,3	110,3
ziemniaki	135	110,7	104,7

4. Przewiduje się, że zbiory podstawowych produktów roślinnych kształtować się będą następująco (w tys. ton):

	1960 plan	% 1960 1959
zboża ogółem	13.670	94,5
buraki cukrowe	9.000	133,7
ziemniaki	37.320	109,4

5. Przewiduje się, że pogłowie zwierząt gospodarskich według stanu na 30.VI. kształtować się będzie następująco (w tys. sztuk):

	1960 plan	% 1960 1959
bydło	8.400	100,5
w tym krowy	6.050	100,4
trzoda chlewna	11.600	103,4
owce	3.790	100,3
konie	2.760	97,0

6. Przewiduje się, że produkcja zwierzęca kształtować się będzie następująco:

	1960 plan	% 1960 1959
produkcja żywca w tys. ton	2.250	104,2
w tym:		
żywca wołowego w tys. ton	507	107,0
żywca wieprzowego w tys. ton	1.530	103,4
produkcja mleka w mln l	11.870	100,6
produkcja wełny w tonach	9.250	101,1

7. Przewiduje się, że skup artykułów roślinnych (łącznie z materiałem siewnym kwalifikowanym) ze zbiorów 1960 r. osiągnie następujące rozmiary:

	1960 plan	% 1960 1959
zboża ogółem w tys. ton	2.200	89,4
buraki cukrowe w tys. ton	9.000	133,7
oleiste w tys. ton	78	65,5
ziemniaki w tys. ton	3.350	101,2

8. Przewiduje się, że skup artykułów zwierzęcych osiągnie następujące rozmiary:

	1960 plan	% 1960 1959
żywiec ogółem w tys. ton	1.550	104,0
w tym wieprzowy w tys. ton	998	102,4
mleko w mln l	4.000	106,7
wełna w tonach	7.850	101,3

Z ogólnej ilości 998 tys. ton skupu żywca wieprzowego na dostawy z państwowego tuczu przemysłowego przypada 58 tys. ton, co oznacza wzrost o 16% w porównaniu z 1959 r.

9. Zaopatrzenie rolnictwa w pasze treściwe z zasobów państwowych powinno wzrosnąć z 1.495 tys. ton w roku kalendarzowym 1959 do 1.925 tys. ton w roku 1960, tj. o 28,8%.

10. Zaopatrzenie w nawozy sztuczne ogółem pod zbiory 1960 r. powinno wzrosnąć w przeliczeniu na czysty składnik z 42,3 kg w 1959 r. na 1 hektar zasiewów do 48,2 kg w 1960 r. W tym celu dostawy nawozów sztucznych pod zbiory 1960 r. powinny osiągnąć następujący poziom (w tys. ton czystego składnika):

	1959/1960 plan	% 1959/1960 1958/1959
A. Ogółem (N + P ₂ O ₅ + K ₂ O)	744	114,3
a) nawozy azotowe (N)	250	110,2
b) nawozy fosforowe (P ₂ O ₅)	194	118,7
c) nawozy potasowe (K ₂ O)	300	115,1
B. Ogółem wapno nawozowe (w towarze)	440	117,7

W celu pełnego wykorzystania całej ilości nawozów sztucznych przeznaczonych pod zbiory 1960 r. należy usprawnić dystrybucję nawozów sztucznych i zlikwidować ich nadmierne zapasy przez dostosowanie zaopatrzenia w nawozy do rzeczywistych potrzeb terenu.

11. Zaopatrzenie rynku wiejskiego w materiały budowlane (łącznie z produkcją prywatną) powinno osiągnąć następujące rozmiary:

	Jednostka miary	1960	% 1960 1959 p. w.
1. Cement	tys. ton	1.449	114,5
2. Materiały ściennie	mln jednostek ceramicznych	1.360	118,6
w tym ze źródeł uspołecznionych	mln jednostek ceramicznych	913	115,3
3. Wapno	tys. ton	664	112,5
w tym ze źródeł uspołecznionych	" "	515	112,0
4. Drewno w przeliczeniu na tarcicę	tys. m ³	1.118	89,8

12. Zaopatrzenie rolnictwa w traktory, silniki i maszyny rolnicze kształtować się będzie następująco:

1) Ogólna wartość dostaw traktorów, silników i maszyn rolniczych dla całego rolnictwa powinna osiągnąć poziom znacznie wyższy niż w 1959 r. Przyjmuje się, że wartość tych dostaw w cenach detalicznych obowiązujących na 1.VII.1959 r. wyniesie około 4.330 mln zł wobec 2.750 mln zł w 1959 r.

2) Dostawy traktorów powinny wzrosnąć następująco (w szt.):

	1960	% 1960 1959 p. w.
traktory 4-kołowe i gąsienicowe	11 620	224,3
w tym o mocy 25 KM	10.100	252,5

3) Dostawy traktorów, maszyn traktorowych, młocarni, przyczep traktorowych i silników dla kółek rolniczych i spółdzielni produkcyjnych wzrosną z 380 mln zł w 1959 r. do 1.915 mln zł w 1960 r. W szczególności dostawy traktorów wzrosną z 1,7 tys. sztuk do 8,8 tys. sztuk.

4) Dostawy dla indywidualnych odbiorców narzędzi, maszyn konnych, młocarni o wydajności do 5 q/godz., silników oraz traktorów 1-osioowych wyniosą 1.273 mln zł.

13. Przewiduje się, że w ramach nakładów inwestycyjnych w 1960 r. zostanie zelektryfikowanych około 1.898 jednostek.

14. Kredyty inwestycyjne dla gospodarki indywidualnej i spółdzielczej wyniosą 2.200 mln zł.

15. Dla państwowych gospodarstw rolnych podległych Ministrowi Rolnictwa przyjmuje się następujące ustalenia:

1) Wartość produkcji globalnej (w roku kalendarzowym 1960) wzrośnie szacunkowo o około 7,7%, w tym produkcji roślinnej o około 3,6%, a produkcji zwierzęcej o około 18%.

2) Przewiduje się, że plony podstawowych ziemiopłodów kształtować się będą następująco (w q/ha):

	1960 plan	% 1960 1959	% 1960 1956—1959
4 zboża	14,1	100,0	104,4
ziemiaki	122	108,9	116,2
buraki cukrowe	193	135,9	122,2

3) Pogłowie zwierząt gospodarskich według stanu na 30.VI. powinno osiągnąć następujący poziom (w tys. szt.):

	1960 plan	% 1960 1959
bydło ogółem	710	107,6
w tym krowy	362	106,7
trzoda chlewna	535	124,8

4) Przewiduje się, że dostawy produktów roślinnych z państwowych gospodarstw rolnych (łącznie z materiałem siewnym) ze zbiorów 1960 r. osiągną następujące rozmiary (w tys. ton):

	1960 plan	% 1960 1959
zboża ogółem	525	87,5
ziemiaki	300	71,4
buraki cukrowe	960	142,6
oleiste	45	58,4

5) Przewiduje się, że dostawy produktów zwierzęcych z państwowych gospodarstw rolnych powinny osiągnąć następujące rozmiary (w tys. ton):

	1960 plan	% 1960 1959
żywiec ogółem	94,4	124,7
w tym:		
wieprzowy tys. ton	50,0	142,9
wołowy tys. ton	35,0	109,4
mleko (mln l)	665,0	107,3

16. Zadania rolnictwa w 1960 r. są szczególnie trudne i napięte w związku z posuchą, która w roku 1959 uszczupliła zasoby paszowe i pogorszyła znacznie warunki wegetacji zbóż ozimych. Uwzględniając te okoliczności należy w sposób szczególnie ostrożny traktować postulowane w Narodowym Planie Gospodarczym wskaźniki wzrostu produkcji roślinnej i zwierzęcej.

Wymaga to z jednej strony maksymalnego wykorzystania wszystkich rezerw produkcyjnych w gospodarce rolnej oraz możliwości pomocy dla rolnictwa ze strony przemysłu, z drugiej strony podejmowania w ciągu roku szeregu środków dla elastycznego korygowania w razie konieczności poszczególnych wskaźników i ogólnych bilansów ekonomicznych i finansowych.

D. Leśnictwo.

1. Zgodnie z programem planu pięcioletniego, który zakłada systematyczne obniżanie poziomu wycięcia drewna, jak również w związku z racjonalnym wykorzystaniem drewna w gospodarce narodowej oraz rozwojem produkcji materiałów zastępujących drewno, ustala się wyrąb grubizny w kraju w wysokości 16 065,4 tys. m³, z czego w przedsiębiorstwach lasów państwowych w wysokości 15 200 tys. m³, tj. o 50 tys. m³ poniżej zadań ustalonych w planie pięcioletnim na rok 1960.

Równocześnie we wszystkich dziedzinach gospodarki narodowej powinny być kontynuowane wysiłki w kierunku racjonalnego i oszczędnego zużycia drewna, jak również rozwoju wszelkiego rodzaju produkcji materiałów zastępujących drewno.

2. Wartość produkcji towarowej leśnictwa powinna wynieść w mln zł w cenach zbytu:

	1960 plan	% $\frac{1960}{1959}$
Ogółem wartość produkcji towarowej	11.731	99,4
w tym przedsiębiorstwa lasów państwowych	10.715	98,8

3. Pozyskanie drewna według ważniejszych asortymentów w przedsiębiorstwach lasów państwowych kształtować się będzie następująco (w tys. m³):

	1960 plan	% $\frac{1960}{1959}$
drewno iglaste (grubizna)	13.242,0	99,4
w tym: drewno tartaczne	7.610,0	98,7
drewno kopalniakowe	2.175,0	97,8
papierówka czerwona	887,0	126,7
papierówka biała	920,0	89,3
drewno liściaste (grubizna)	1.958,0	107,4
w tym drewno tartaczne	708,0	132,2

4. Wywóz drewna z lasu w przedsiębiorstwach lasów państwowych osiągnie rozmiary 13,8 mln m³.

5. Zalesienia i odnowienia sztuczne ogółem w kraju powinny osiągnąć powierzchnię 165,1 tys. ha, w tym w przedsiębiorstwach lasów państwowych 125,2 tys. ha.

6. Przewiduje się, że w ramach akcji zadrzewienia kraju w roku 1960 powinno być posadzonych około 5,9 mln sztuk drzew, w tym około 2,4 mln sztuk topoli.

E. Transport i łączność.

1. Przewozy ładunków transportem publicznym wewnątrz-krajowym powinny osiągnąć 318,1 mln ton, co oznacza wzrost w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu 1959 r. o 3,4%, w tym przewozy ładunków podstawowymi środkami transportu powinny kształtować się następująco:

	1960 plan	% $\frac{1960}{1959}$ p. w.
koleje normalnotorowe mln ton	260,0	103,6
transport samochodowy Państwowej Komunikacji Samochodowej	42,5	102,9

2. Przewozy ładunków kolejami normalnotorowymi powinny być wykonane według następującego podziału kwartalnego:

Ogółem	260,0 mln ton
w tym: I kwartał	61,0 " "
II " "	65,1 " "
III " "	65,6 " "
IV " "	68,3 " "

Wszystkie resorty gospodarcze powinny zabezpieczyć warunki do zwiększonego wykorzystania zdolności przewozowej kolei w I półroczu.

Niedostarczenie przewidzianej planem ilości ładunków przewożonych kolejami w I i II kwartale upoważnia Radę Ministrów do korekty rocznych zadań przewozowych kolei.

3. Zakłada się, że przewozy pasażerów transportem publicznym wewnątrz-krajowym osiągną 1.251,4 mln pasażerów, co oznacza wzrost o 3,7% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu 1959 r., w tym przewozy pasażerów podstawowymi środkami transportu powinny kształtować się następująco:

	1960 plan	% $\frac{1960}{1959}$
koleje normalnotorowe mln pasażerów	900,0	98,9
transport samochodowy Państwowej Komunikacji Samochodowej	317,4	120,6

4. W zakresie elektryfikacji linii kolejowej należy włączyć do normalnej eksploatacji następujące odcinki: Kraków—Batowice, Biezanów—Niepołomice, Płaszów—Wieliczka, Gliwice—Łabędy—Pyskowice, Katowice—Ligota—Murcki—Tychy. Do eksploatacji próbnej powinny wejść następujące odcinki: Pyskowice—Wrocław, Sochaczew—Kutno, Warszawa—Czachówek oraz Nowa Huta—Podłęże.

5. Podstawowe wskaźniki techniczno-ekonomiczne na kolejach powinny kształtować się następująco:

	1960 plan	% $\frac{1960}{1959}$ p. w.
obrót wagonu towarowego w dobach	4,9	97,4
zużycie węgla obliczeniowego na 1000 brutto/tono km:		
w ruchu towarowym w kg	30,2	98,4
w ruchu pasażerskim w kg	6,2	99,4

6. W 1960 r. w ramach planu centralnego należy zbudować 209 km nowych dróg, przebudować 106 km dróg oraz zbudować 2.750 mb. mostów.

7. Wydatki finansowe z budżetu na utrzymanie dróg państwowych powinny osiągnąć poziom 1.660 mln zł, a na utrzymanie dróg lokalnych około 5 mln zł. Należy przeprowadzić kapitalne remonty 5.400 km dróg państwowych oraz 34.400 mb. mostów na drogach państwowych.

8. Stan własnej floty morskiej zwiększy się z 638,0 tys. DWT na koniec 1959 r. do 725,9 tys. DWT na koniec 1960 r. Przewozy ładunków flotą własną powinny osiągnąć 5.464 tys. ton i 21.237 mln tono-mil, co oznacza wzrost o 25,6% w tonach i 38,8 w tono-milach w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu 1959 r.

9. Wartość usług łączności ogółem według cen bieżących powinna osiągnąć poziom 3.848,1 mln zł, co oznacza wzrost o 7,3% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu 1959 r.

10. W 1960 r. nastąpi rozbudowa kablowej sieci miejscowej o 74 tys. km/par, zwiększenie pojemności central miejscowych o 63,3 tys. numerów, w tym automatycznych o 57,9 tys. numerów, oraz przyłączenie 45 tys. nowych abonentów telefonicznych.

F. Inwestycje, budownictwo i kapitalne remonty.

1. Ustala się, że globalne rozmiary nakładów inwestycyjnych w całej gospodarce narodowej wyniosą w 1960 r. według cen obowiązujących w 1959 r. 88.166 mln zł. Oznacza to wzrost nakładów 1960 r. w stosunku do przewidywanego wykonania planu w 1959 r. o 6,4%.

Udział inwestycji netto (według cen roku 1959) w dochodzie narodowym do podziału wyniesie 18,2%.

2. Globalne nakłady inwestycyjne w jednostkach państwowych i spółdzielczych — poza rolniczą spółdzielczością produkcyjną i spółdzielczością mieszkaniową — wyniosą w 1960 r. ogółem 73.661 mln zł, tj. wzrosną o 5,1% w porównaniu z 1959 r.

3. Ocenia się, że ogólna kwota nakładów na inwestycje w rolniczych spółdzielniach produkcyjnych i indywidualnych gospodarstwach chłopskich łącznie z kwotami Funduszu Rozwoju Rolnictwa dla kółek rolniczych wyniesie 9.230 mln zł, co oznacza wzrost o 19,3% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu w 1959 r. W kwocie tej nakłady z Funduszu Rozwoju Rolnictwa dla kółek rolniczych wraz z wkładami chłopskimi wyniosą 2.115 mln zł.

Pomoc kredytowa Państwa dla spółdzielni produkcyjnych i indywidualnych gospodarstw chłopskich, zawarta w kwocie 9.230 mln zł, wyniesie 2.200 mln zł.

4. Nakłady na budownictwo mieszkaniowe typu miejskiego (spółdzielcze oraz indywidualne) ocenia się na kwotę 4.925 mln zł, tzn. o 4,8% więcej aniżeli w 1959 r. Z kwoty tej pomoc kredytowa Państwa wyniesie 2.350 mln zł.

5. Zakłada się, że struktura podziału nakładów inwestycyjnych według działów gospodarki narodowej ukształtuje się następująco:

	1960 r.
Ogółem gospodarka narodowa	100,0
w tym: Przemysł	39,4
Budownictwo	2,5
Rolnictwo	14,0
Leśnictwo	0,3
Transport i Łączność	9,2
Obrót towarowy	3,0
Gospodarka komunalna	4,0
Budownictwo mieszkaniowe	18,8
w tym: w miastach i osiedlach	16,1
na wsi w gospodarce chłopskiej	2,7
Urządzenia socjalne i kulturalne	7,8
Inne	1,0

6. Ogólna suma nakładów na inwestycje scentralizowane w jednostkach objętych planem centralnym wyniesie 42.341 mln zł, z czego nakłady na roboty budowlano-montażowe 23.614 mln zł.

7. Ogólna suma nakładów na inwestycje scentralizowane w jednostkach państwowych objętych planami terenowymi wyniesie 7.666,6 mln zł, z czego nakłady na roboty budowlano-montażowe 6.299,0 mln zł.

8. Globalne rozmiary nakładów na inwestycje zdecentralizowane w jednostkach państwowych (planowanych centralnie i terenowo) wyniosą w 1960 r. 20.486 mln zł, z czego nakłady na roboty budowlano-montażowe 12.589 mln zł.

9. Inwestycje zdecentralizowane w jednostkach państwowych objętych planem centralnym określa się w roku 1960 na kwotę 10.606 mln zł.

10. Inwestycje zdecentralizowane w planie terenowym określa się w 1960 r. na kwotę 9.880,5 mln zł, w tym na roboty budowlano-montażowe 8.076,0 mln zł.

11. Przewiduje się, że globalne nakłady na kapitalne remonty środków trwałych w gospodarce uspołecznionej wyniosą 14,9 mld zł, tj. osiągną wzrost o 5,4% w porównaniu z 1959 r.

12. Przyjmuje się, że w związku z założonym programem w zakresie inwestycji i kapitalnych remontów ogólne rozmiary robót budowlanych w kraju osiągną wielkość około 67,3 mld zł, tj. wzrosną o około 4,3% w porównaniu z 1959 r., w tym wartość robót realizowanych dla gospodarki uspołecznionej (bez spółdzielczości mieszkaniowej i rolniczej oraz kółek rolniczych) wyniesie 57,1 mld zł, tj. wzrośnie o około 4,2%. W wyniku tego wzrostu zadania uspołecznionych przedsiębiorstw budowlano-montażowych na 1960 r. wzrosną o 4,6%, w tym zadania dla państwowych przedsiębiorstw budowlano-montażowych o 4,8%, dla Spółczego przedsiębiorstwa Budowlanego o 13,0%, a dla budowlanych spółdzielni pracy wyniosą 98,4% przewidywanego wykonania planu 1959 r.

13. Zakłada się dalszy wzrost wydajności pracy w budownictwie, który powinien być osiągnięty przede wszystkim przez znaczną poprawę organizacji robót, lepsze wykorzystanie czasu roboczego, rozszerzenie mechanizacji robót w drodze zwiększenia parku maszyn i poprawę wykorzystania maszyn, rozszerzenie stosowania nowoczesnych rozwiązań konstrukcyjnych oraz znaczne rozszerzenie zakresu stosowania metod uprzemysłowionych w budownictwie. Wydajność mierzona wartością produkcji i usług na pracownika ogółem w przedsiębiorstwach uspołecznionych powinna wzrosnąć o 6,8% w stosunku do 1959 r.

14. W zakresie budownictwa mieszkaniowego należy wykonać metodami uprzemysłowionymi w resorcie budownictwa około 50 tys. izb, przy czym należy stale zwiększać udział budownictwa wielkopłytowego. Należy dążyć do obniżenia kosztów budownictwa uprzemysłowionego w stosunku do kosztów budownictwa tradycyjnego.

15. Należy dążyć do dalszego skrócenia cykli robót wykończeniowych i innych robót pomocniczych w budownictwie przez stosowanie w szerokim zakresie różnego rodzaju prefabrykatów, wyrobów z gotową fakturą, suchych tynków, węzłów sanitarnych oraz stosowanie zmechanizowanych drobnych narzędzi do wykonywania tych robót. W robotach przeładunkowych należy w szerszym niż dotychczas zakresie stosować mechanizację.

16. Przy zawieraniu umów z inwestorami należy przyjmować terminy wykonania robót oparte na aktualizowanych normatywach cykli budowy, a w toku ich realizacji należy w drodze koncentracji sił i środków na prowadzonych budowach uzyskiwać skrócenie ich zakańczania i przedterminowe oddawanie obiektów do użytku.

17. Należy rozszerzyć zakres stosowania prefabrykatów betonowych, materiałów i wyrobów oraz rozwiązań organizacyjnych zmniejszających zużycie szczególnie deficytowych materiałów budowlanych, zwłaszcza drewna, wyrobów hutniczych i cementu. Należy rozszerzyć stosowanie prętów zbrojeniowych ze stali o podwyższonej wytrzymałości (ST-52) do 50 tys. ton rocznie w Ministerstwie Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych. Należy podjąć wszelkie kroki zapewniające lepszą gospodarkę materiałową i ograniczenie marnotrawstwa szczególnie w zakresie szkła i drewna.

18. W celu skrócenia cyklu robót inwestycyjnych należy w 1960 r. skoncentrować środki zapewniające przyśpieszenie realizacji inwestycji w obiektach kontynuowanych oraz zapewnić terminowe opracowanie dokumentacji technicznej dla obiektów nowo rozpoczynanych.

W opracowanej dokumentacji projektowo-kosztorysowej należy zwrócić szczególną uwagę na uzasadnienie techniczne i ekonomiczne, aby w toku realizacji inwestycji nie zach-

dziła potrzeba zmiany dokumentacji, powodującej przedłużenie cyklu budowy.

19. Zobowiązuje się Radę Ministrów i rady narodowe do przedsięwzięcia środków dla wzmocnienia dyscypliny płac w budownictwie.

G. Handel wewnętrzny.

1. Sprzedaż detaliczna handlu uspołecznionego ogółem obejmująca sprzedaż dokonywaną przez przedsiębiorstwa detaliczne i zakłady gastronomiczne organizacji handlowych, stołówki, oddziały zaopatrzenia robotniczego, sklepy przyzakładowe oraz sprzedaż bezpośrednią dla konsumentów indywidualnych z hurtu, zbytu i zakładów produkcyjnych (w cenach 19.X.1959 r.) powinna wynieść 231.800 mln zł, co oznacza wzrost o 5,8% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu 1959 r. w cenach bieżących. Wzrost ten w cenach porównywalnych wyniesie około 4,3%.

2. Z ogólnej kwoty sprzedaży detalicznej w wysokości 231.800 mln zł przypada na:

	%	
	1960 plan	1960 1959 p. w.
Sprzedaż w detalu państwowych organizacji handlowych i oddziałów zaopatrzenia robotniczego	98.999,5	105,0
w tym wojewódzkie zjednoczenia przedsiębiorstw handlowych	67.966,0	104,3
Sprzedaż w detalu spółdzielczych organizacji handlowych	106.640,5	106,2
w tym w detalu Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” (łącznie ze sprzedażą dla kółek rolniczych)	58.750,0	107,8
w detalu Związku Spółdzielni Spożywców „Społem”	44.250,0	104,3
Sprzedaż w zakładach gastronomicznych państwowych organizacji handlowych, oddziałach zaopatrzenia robotniczego i stołówkach	8.360,0	106,5
w tym wojewódzkie zjednoczenia przedsiębiorstw handlowych	6.434	106,9
Sprzedaż w zakładach gastronomicznych spółdzielczych organizacji	6.640,0	107,1
w tym: w Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska”	3.690,0	107,7
w Związku Spółdzielni Spożywców „Społem”	2.760,0	106,6
Sprzedaż konsumentem indywidualnym w hurcie, zbycie i zakładach produkcyjnych	11.160,0	108,1
w tym sprzedaż w sklepach prowadzonych bezpośrednio przez zakłady produkcyjne	2.650,0	132,5

3. Ustala się, że zaopatrzenie rynku w podstawowe artykuły przez handel uspołeczniony powinno kształtować się następująco:

	Jednostka miary	%	
		1960	1960 1959 p. w.
Mąka pszenna rynkowa	tys. ton	320,0	102,2
Kasza jęczmienna	" "	110,7	110,7
Mięso i przetwory	" "	694,0	99,8

	Jednostka miary	%	
		1960 plan	1960 1959 p. w.
Thuszczę zwierzęce	tys. ton	139,0	112,3
Masło śmietankowe	" "	70,5	101,4
Thuszczę roślinne	" "	84,6	116,7
w tym margaryna	" "	67	119,5
Jaja	mln szt.	1.200,0	110,1
Mleko spożywcze	mln l	758,0	108,3
Cukier	tys. ton	655,5	106,2
Tkaniny wełniane	tys. mb.	72.950	103,5
Tkaniny bawełniane	" "	447.150	102,7
Tkaniny jedwabne	" "	103.550	105,6
Obuwie skórzane	tys. par	41.350	107,0
Obuwie gumowe	" "	20.490	99,5
Motocykle i skutery	szt.	148.000	105,3
Motorowery	" "	49.000	107,7
Rowery (bez dziecięcych)	" "	832.000	102,7
Odbiorniki radiowe	" "	700.000	109,4
Telewizory	" "	195.000	133,6
Pralki elektryczne	" "	442.000	107,8
Lodówki domowe	" "	46.000	102,5
Tarcica iglasta	tys. m ³	1.030	93,6
Cement	tys. ton	1.700	113,0
Materiały ścienne	mln jednostek ceramicznych	1.346	113,2
Wapno budowlane	tys. ton	594	110,6
Węgiel kamienny (bez deputatów)	" "	11.400	105,2

W ogólnej wartości towarów przeznaczonych na zaopatrzenie obrotów detalicznych wartość artykułów żywnościowych wzrasta o 9,1%, a artykułów nieżywnościowych o 7,1% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu 1959 r. w cenach bieżących.

4. Zobowiązuje się organizacje handlowe do rozszerzenia nowoczesnych form sprzedaży, a w szczególności w roku 1960 należy podwoić sieć sklepów ze sprzedażą samoobsługową i preselekcyjną w porównaniu z przewidywanym stanem na koniec 1959 roku.

5. Należy wzmocnić kontrolę jakości towarów przeznaczonych na potrzeby rynku oraz zabezpieczyć szybkie załatwienie reklamacji konsumentów, szczególnie w okresie gwarancyjnym.

6. W związku ze stale wzrastającą sprzedażą artykułów przemysłowych trwałego użytku należy zabezpieczyć pokrycie potrzeb rynku w części zamienne.

7. W celu uzyskania trwałej poprawy w zakresie zaopatrzenia ludności należy pogłębić analizę rynku, w szczególności przez badania kierunków konsumpcji i elastyczności popytu.

H. Handel zagraniczny

1. Wartość eksportu ogółem powinna wynieść co najmniej 4.969,6 mln rubli, co stanowi wzrost w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu 1959 r. o 8,6%. W tej liczbie eksport maszyn, urządzeń i środków transportowych powinien wynieść co najmniej 1.405,2 mln rubli, co stanowi wzrost w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu 1959 r. o 16,1%.

2. Wartość importu ogółem ustala się na 5.820,0 mln rubli, co stanowi wzrost w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu 1959 r. o 2,0%. W tej liczbie import maszyn, urządzeń i środków transportowych powinien wynieść 1.647,7 mln rubli, co stanowi wzrost w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu 1959 r. o 9,0%.

3. Zakłada się, że struktura obrotów towarowych handlu zagranicznego kształtować się będzie następująco:

w zakresie eksportu:	w %/0/0
ogółem	100,0
w tym:	
maszyny, urządzenia i środki transportu	28,2
surowce i półfabrykaty	44,1
artykuły żywnościowe i surowce do produkcji artykułów żywnościowych	19,7
artykuły konsumpcyjne przemysłowe	8,0
w zakresie importu:	
ogółem	100,0
w tym:	
maszyny, urządzenia i środki transportu	28,3
surowce i półfabrykaty	49,0
artykuły żywnościowe i surowce do produkcji artykułów żywnościowych	15,6
artykuły konsumpcyjne przemysłowe	7,1

4. Zakłada się, że dodatnie saldo w zakresie obrotów usługowych z zagranicą powinno wynieść około 440 mln rubli.

5. Głównym zadaniem w dziedzinie handlu zagranicznego powinien być stały rozwój eksportu i poprawa bilansu handlu zagranicznego.

Wykonanie zadań planowych w tym zakresie wymaga:

- dużego wysiłku w dziedzinie rozwijania produkcji na eksport,
- traktowania przez przemysł zamówień eksportowych jako priorytetowych, przy czym dostawcy powinni zwracać szczególną uwagę na jakość i terminowość produkcji przeznaczonej na eksport,
- ograniczenia dostaw z importu do rozmiarów ekonomicznie uzasadnionych,
- rozszerzenia przez resort handlu zagranicznego działalności akwizycyjnej w zakresie towarów, które są już obecnie przedmiotem eksportu, jak również w zakresie asortymentów nowo wprowadzanych.

I. Urządzenia kulturalne i socjalne.

1. W zakresie oświaty i wychowania podstawowe wskaźniki kształtować się będą następująco (w tys.):

	%/0	
	1960 plan	1960 1959
a) liczba dzieci w przedszkolach	387,2	103,8
z tego: plan centralny	107,1	96,5
b) liczba korzystających z wczasów młodzieży i dzieci — ogółem	919,3	110,6
z tego: plan centralny	563,4	107,1
c) liczba uczniów w szkołach podstawowych	4 792,3	105,1
d) liczba oddziałów	186,0	104,2
e) liczba uczniów w szkołach podstawowych specjalnych	52,3	103,5
f) liczba izb w szkołach podstawowych	117,6	104,3
g) liczba uczniów w klasach VIII liceów ogólnokształcących	87,0	117,4
h) liczba uczniów w klasach I szkół zawodowych dla młodzieży nie pracującej	246,5	119,7
z tego: plan centralny	136,7	115,9
i) liczba oddziałów w szkołach zawodowych dla młodzieży nie pracującej	19,5	120,4

	%/0	
	1960 plan	1960 1959
z tego: plan centralny	11,2	116,7
j) liczba miejsc w internatach przy szkołach zawodowych	160,6	102,4
z tego: plan centralny	107,5	101,6
k) liczba stypendiów dla uczniów szkół zawodowych	121,2	115,6
z tego: plan centralny	83,7	119,6

2. Liczba studentów na I roku studiów dziennych ogółem wyniesie 24,0 tys. osób, wobec 23,3 tys. osób w 1959 r., co stanowi wzrost o 3,0% w porównaniu z 1959 r.

3. Liczba miejsc w domach studenta wyniesie 45,8 tys. miejsc, wobec 44,7 tys. miejsc w 1959 r., co stanowi wzrost o 2,5% w porównaniu z 1959 r.

4. Liczba tytułów i egzemplarzy książek wyniesie:

	%/0	
	1960 plan	1960 1959
a) liczba tytułów ogółem	5.190,0	99,0
b) liczba egzemplarzy	91.049,0	97,7

5. Liczba tytułów i globalny nakład roczny gazet i czasopism osiągnie:

A. Gazety		
a) liczba tytułów	53	103,9
b) globalny nakład roczny (mln egz.)	1.571,8	104,6
B. Czasopisma		
a) liczba tytułów	617	101,1
b) globalny nakład roczny (mln egz.)	562,6	108,6

6. Liczba tomów książek, które mają być zakupione dla bibliotek powszechnych w 1960 r., wyniesie około 2.500 tys. tomów, co stanowi wzrost o około 13% w porównaniu z 1959 r.

7. Produkcja filmów kształtować się będzie następująco:

	%/0	
	1960 plan	1960 1959
a) liczba wyprodukowanych fabularnych filmów długometrażowych	22	115,8
b) liczba wyprodukowanych filmów średnio- i krótkometrażowych	345	98,9

8. Liczba łóżek w szpitalach, zakładach psychiatrycznych i sanatoriach przeciwgruźliczych kształtować się będzie następująco (w tys. łóżek):

	1960 — plan		%/0 1960 1959
	średnia roczna	31, XII.	
a) szpitale	135,5	137,8	104,4
z tego: plan centralny	18,8	19,1	102,7
b) zakłady psychiatryczne	31,5	32,2	104,9
z tego: plan centralny	17,9	17,6	108,6
c) sanatoria przeciwgruźlicze	24,3	24,4	103,0
z tego: plan centralny	1,5	1,6	107,2

9. Rozmiary pomocy otwartej powinny kształtować się następująco (w tysiącach godzin pracy lekarzy):

	% 1960	
	plan	1959 p. w.
a) lekarzy medycyny ogółem	35.189,8	106,9
z tego: plan centralny	3.684,3	111,8
b) lekarzy dentyistów ogółem	16.936,0	109,9
z tego: plan centralny	1.175,4	110,4

10. Liczba miejsc w żłobkach stałych kształtować się będzie następująco (w tys. miejsc):

	% 1960	
	plan	1959 p. w.
żłobki ogółem	52,2	101,6
z tego: plan centralny	23,7	109,4

11. Liczba miejsc na koniec roku w instytucjach pomocy społecznej zamkniętej ogółem powinna wynieść 37,1 tys. miejsc, co stanowi wzrost o 5,0% w porównaniu z 1959 r.

12. Zobowiązuje się Radę Ministrów i rady narodowe do przedsięwzięcia środków mających na celu przeciwdziałanie utrzymującym się w dalszym ciągu tendencjom do nieuzasadnionej likwidacji przyzakładowych urzędzeń socjalnych, a zwłaszcza przedszkoli i żłobków. W przypadku gdy likwidacja taka jest uzasadniona brakiem odpowiedniej liczby dzieci spośród pracowników danego zakładu pracy, należy dążyć, aby urzędzenia te były przejmowane przez rady narodowe i wykorzystywane zgodnie z dotychczasowym przeznaczeniem dla potrzeb miejscowej ludności.

13. Zobowiązuje się Radę Ministrów i rady narodowe do podjęcia środków zmierzających do dalszego rozszerzenia sieci urzędzeń otwartej opieki nad dzieckiem (świetlice, ogrody jordanowskie, poradnie społeczno-wychowawcze itp.).

14. Zobowiązuje się Radę Ministrów do:

- rozszerzenia w większym niż dotychczas stopniu sieci szkół specjalnych,
- zapewnienia lepszej realizacji planu w zakresie dokształcania dorosłych przez stosowanie różnych form szkolenia, nawiązanie ściślejszej współpracy z zakładami pracy oraz współdziałanie ze związkami zawodowymi w realizacji tego programu.

15. Zobowiązuje się Radę Ministrów i rady narodowe do zapewnienia poprawy organizacji pracy w placówkach służby zdrowia wszystkich szczebli, zmierzającej do prawidłowego i maksymalnego wykorzystania czasu pracy fachowego personelu służby zdrowia. Zwłaszcza szczególną troskę w tym zakresie należy skoncentrować na zakładach lecznictwa otwartego, wykorzystując do tego celu przeprowadzoną obecnie etatyzację stanowisk lekarskich.

J. Zatrudnienie, wydajność pracy i płace.

1. Przewiduje się, że liczba zatrudnionych w gospodarce socjalistycznej (bez spółdzielni produkcyjnych) wyniesie średnio rocznie 7.068,4 tys. osób, co stanowi wzrost o 0,7% w porównaniu z 1959 r., w tym:

	Jednostka miary	1960 plan	% 1960 1959
w przemyśle	tys. osób	3.009,5	100,7
w rolnictwie (bez spółdzielni produkcyjnych)	" "	378,0	99,3
w leśnictwie	" "	162,8	99,3
w tym: pracownicy stali	" "	90,7	101,3
w transporcie i łączności	" "	639,7	101,5
w budownictwie	" "	802,2	98,2
w obrocie towarowym	" "	727,5	101,5
w usługach socjalnych i kulturalnych	" "	751,0	102,5
w gospodarce komunalnej	" "	199,7	104,3

2. Zakłada się, że wydajność pracy w przemyśle, liczona na pracownika ogółem, wzrośnie o 7,0%, a w uspołecznionych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych — o 6,8% w porównaniu z 1959 r.

Przewiduje się, że przyjęty w tej wysokości wzrost wydajności pracy pokryje w 92% w przemyśle, a w 100% w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych zwiększenie wartości produkcji przyjętej w Narodowym Planie Gospodarczym na 1960 r.

3. Globalny fundusz płac brutto w gospodarce socjalistycznej wzrośnie o 2,1 mld zł w porównaniu z 1959 r. i wyniesie 149,5 mld zł, co stanowi wzrost o 1,4%.

Osobowy fundusz płac w poszczególnych działach gospodarki narodowej (bez spółdzielni produkcyjnych) powinien kształtować się następująco:

	Jednostka miary	1960 plan	% 1960 1959
w przemyśle	mld zł	65,7	101,8
w rolnictwie	" "	5,6	101,6
w budownictwie	" "	18,5	97,7
w transporcie i łączności	" "	12,3	103,5
w obrocie towarowym	" "	12,0	103,2
w usługach socjalnych i kulturalnych	" "	13,4	104,4
w gospodarce komunalnej i mieszkaniowej	" "	3,7	106,8

4. Należy zastosować odpowiednie środki dla zaostreżenia dyscypliny w zakresie gospodarowania funduszem płac i w zakresie poprawy dyscypliny pracy i płacy, a w szczególności:

- prowadzić systematyczny przegląd wykonania norm pracy i ich rewizji w zakresie niezbędnym do zapewnienia większej równomierności w ich napięciu i likwidacji nie uzasadnionych z punktu widzenia poziomu wydajności i kwalifikacji dysproporcji w zarobkach,
- poprawiać organizację pracy, zapewniając większe i równomierne wykorzystanie czasu pracy,
- normalizować czas pracy, między innymi przez wydatne ograniczenie pracy w godzinach nadliczbowych.

5. Dla zapewnienia wykonania zadań w zakresie wydajności pracy i ograniczania przyrostu zatrudnienia niezbędne jest wygospodarowanie w istniejących zakładach pracy rezerw zatrudnienia dla obsadzenia nowych stanowisk pracy w zakładach lub oddziałach nowo uruchamianych. W działach usługowych wygospodarowanie zatrudnienia dla obsadzenia nowych stanowisk pracy w działalności podstawowej

powinno nastąpić kosztem zmniejszenia zatrudnienia pracowników administracyjno-biurowych i obsługi.

K. Koszty własne.

1. Zakłada się, że udział procentowy kosztów własnych w wartości produkcji (usług) i obrotów kształtować się będzie następująco:

	1960 r
w przemyśle	82,3
w transporcie i łączności	105,7
w leśnictwie	46,3
w budownictwie	90,0
w obrocie towarowym (detal)	7,30

2. Założona obniżka kosztów własnych w poszczególnych działach gospodarki narodowej powinna być osiągnięta przede wszystkim w wyniku wzrostu wydajności pracy i lepszego wykorzystania czasu pracy.

3. Ponadto należy dążyć do osiągnięcia dalszego obniżenia poziomu kosztów własnych, wykorzystując rezerwy w kosztach materiałowych przez poprawę gospodarki i lepszą kontrolę w tym zakresie oraz w kosztach administracyjnych.

4. Należy dążyć do stałego zmniejszania dysproporcji między kosztami jednostkowymi tych samych wyrobów produkowanych przez różne zakłady, między innymi w drodze wykorzystania doświadczeń zakładów przodujących.

5. W celu obniżenia kosztów w nowych zakładach i podniesienia ich rentowności należy przedsięwziąć środki zmierzające do skrócenia okresu rozruchu i opanowania procesu i organizacji produkcji w tych zakładach.

L. Rozwój techniki.

Rok 1960 powinien być w gospodarce narodowej okresem dalszego intensywnego rozwoju techniki, tak w procesach produkcyjnych, jak i usługach.

Podstawowe zadania w zakresie techniki w głównych działach gospodarki narodowej, a przede wszystkim w przemyśle maszynowym, hutniczym, chemicznym oraz w dziale transportu powinny zmierzać w kierunku: mechanizacji procesów produkcyjnych i usług, elektryfikacji procesów, automatyzacji obsługi urządzeń i automatyzacji kontroli oraz intensyfikacji procesów produkcyjnych i usługowych, przechodzenia na większe agregaty, zastępowania procesów periodycznych ciągłymi, normalizacji procesów technologicznych, dystrybucji i wyrobów gotowych, a także zastosowania zdobytych chemii w całym szeregu dziedzin gospodarki.

W roku tym powinna być przeprowadzona także częściowa modernizacja części aparatu wytwórczego przemysłu oraz kontynuacja technicznej rekonstrukcji szeregu gałęzi przemysłu; powinno nastąpić także opanowanie produkcji szeregu dotąd nie produkowanych wyrobów, nowych procesów technologicznych oraz nowych konstrukcji.

Postęp techniczny w rolnictwie i leśnictwie powinien wyrażać się przede wszystkim w dalszym zwiększeniu mechanizacji procesów produkcyjnych w wyniku dodatkowego wyposażenia tych gałęzi gospodarki narodowej w maszyny i urządzenia.

W dziedzinie transportu postęp techniczny powinien charakteryzować się przede wszystkim rozszerzeniem elektryfikacji i dieselizacji trakcji.

Poważnemu rozwinięciu ulec powinny prace badawcze instytutów naukowo-badawczych, prace konstrukcyjne centralnych i zakładowych biur konstrukcyjnych, przed którymi w roku 1960 stanie wiele ważnych dla gospodarki narodowej zagadnień. Znaczącej poprawie powinna ulec organizacja i wykorzystanie całego zaplecza naukowo-badawczego poprzez bliższe powiązanie zakładowych ośrodków badaw-

czych z przemysłowymi instytutami badawczymi i centralnymi biurami konstrukcyjnymi w rozwiązaniu programowych zagadnień.

W rozwoju techniki 1960 r. poważną rolę powinno przeznaczyć się dla ruchu wynalazczego, którego rozwój, szczególnie w ośrodkach badawczych, powinien ulec znacznemu rozszerzeniu. Należy większą uwagę niż w roku 1959 zwrócić na masowy ruch wynalazczości przemysłowej, którego wpływ na udoskonalenie bieżącej produkcji może być istotny.

Podstawowym zadaniem przemysłu maszynowego w zakresie postępu technicznego w 1960 r. będzie rozszerzenie właściwej bazy badawczej, doświadczalnej oraz konstruktorskiej dla rozpoczęcia realizacji programu rozwoju techniki, który powinien wpływać w sposób decydujący na poziom techniczny produkowanych maszyn i urządzeń w roku 1960 i w latach następnych.

Głównymi kierunkami tych prac w roku 1960 powinny być:

- prace badawcze, konstrukcyjne i produkcyjne o zakresie rozwoju automatyzacji procesów produkcyjnych w oparciu o wprowadzenie ciągłości procesów oraz znaczny wzrost zastosowania radioelektroniki i telemechaniki w urządzeniach produkcyjnych,
- przyjęcie jako zasady stosowania w możliwie szerokim zakresie automatyzacji w nowych konstrukcjach środków produkcji,
- rozszerzenie rozwoju produkcji aparatury kontrolno-pomiarowej, mechanizmów i maszyn precyzyjnych,
- znaczne zwiększenie asortymentu produkcji urządzeń do mechanizacji prac ciężkich w podstawowych gałęziach gospodarki, jak rolnictwo, górnictwo, budownictwo, oraz stworzenie warunków do pełnej mechanizacji wielkich robót ziemnych i urobkowych,
- przechodzenie w przygotowywanych nowych konstrukcjach maszyn na większe agregaty, znaczne podniesienie sprawności i ekonomiczności maszyn oraz zmniejszenie ciężaru konstruowanych i budowanych maszyn i urządzeń,
- zwiększenie stosowania w budowie maszyn nowych materiałów opartych na osiągnięciach współczesnej metalurgii i chemii,
- doskonalenie technologii procesu wytwarzania między innymi w kierunku zwiększenia udziału obróbki bezwzględnej, zwiększenia udziału precyzyjnego odlewania, zmniejszenia udziału robót ręcznych i rozwoju potokowych metod produkcji.

W poszczególnych dziedzinach przemysłu maszynowego postęp powinien być realizowany przez przygotowanie lub uruchomienie produkcji wielu nowoczesnych asortymentów, jak np. silników wysokoprężnych, aparatury wysokiego napięcia, sprzętu motoryzacyjnego, nowych obrabiarzek, statków, szeregu urządzeń do automatyzacji, opracowanie wielu elementów i układów automatyki przemysłu.

W szczególności należy zwrócić uwagę na przygotowanie opracowań pozwalających na uruchomienie produkcji maszyn o programowym sterowaniu oraz maszyn o automatycznym cyklu roboczym. Należy także prowadzić prace badawcze, konstrukcyjne i organizacyjne nad produkcją napędów hydraulicznych do szeregu rodzajów maszyn.

Do jednego z najważniejszych zadań przemysłu maszynowego w roku 1960 należy przygotowanie i rozpoczęcie produkcji turbin wysokoprężnych o mocy 120 MW, generatorów do nich, jak również i kotłów wysokoprężnych o wydajności 650 t/h do elektrowni w Turowie.

W celu dalszego zwiększenia stopnia mechanizacji robót w budownictwie należy udoskonalać konstrukcje istniejących maszyn oraz opracowywać nowe konstrukcje maszyn

do robót ziemnych i drogowych, maszyn przeladunkowych, maszyn i urządzeń do transportu, urządzeń i narzędzi zmechanizowanych do robót wykończeniowych, narzędzi mechanicznych do robót stolarskich, posadzkarskich i instalacyjnych.

Należy również rozszerzyć zakres produkowanych maszyn dla mechanizacji robót kolejowych.

Dla realizacji założonego programu robót melioracyjnych należy prowadzić intensywne prace konstrukcyjne i przygotowawcze do uruchomienia produkcji specjalnych maszyn do robót melioracyjnych, jak pogłębiarek pływających, maszyn do oczyszczania rowów i kanałów, koparek drenarskich i innych.

Należy zakończyć dokumentację uniwersalnego elektrowozu, lokomotywy spalinowej o mocy 350 KM, rozpocząć pracę nad konstrukcją lokomotywy spalinowej o mocy 800 KM, opracować nowe typy silników wysokoprężnych różnych mocy i różnych typów w oparciu o konstrukcje własne i licencje z maksymalnym wprowadzeniem produkcji części i zespołów własnych.

Specjalną uwagę należy zwrócić na rozszerzenie asortymentu produkowanych ciągników rolniczych o mocy silników 16 KM, 25 KM, 36 KM, oraz ciągników gąsienicowych o mocy silnika 50 KM.

Z tego programu należy zrealizować w 1960 r. pełne opanowanie masowej produkcji ciągnika 25 KM i seryjnej produkcji ciągnika 50 KM oraz zaawansować prace konstrukcyjne nad typami ciągników 16 KM i 36 KM.

W dziedzinie maszyn rolniczych należy przewidzieć dalsze opracowanie maszyn pozwalających na mechanizację pracy, jak kombajny do zbiorów zbóż, butaków i ziemniaków, kosiarki — ładowarki do siana i zielonek, jak również różnego rodzaju sadzarki do ziemniaków, np. dwu- i czterorzędowych automatycznych.

W przemyśle węglowym, energetycznym i naftowym podstawowe zadania w zakresie postępu technicznego koncentrować się powinny:

w przemyśle węglowym na:

- pracach badawczych i konstrukcyjnych zmierzających do opracowania i skonstruowania nowoczesnych, bardziej wydajnych maszyn i urządzeń do urabiania, ładowania, transportu poziomego i pionowego,
- zwiększeniu wskaźnika mechanizacji urabiania i ładowania węgla, unowocześnieniu obudowy wyrobisk w celu zwiększenia bezpieczeństwa pracy oraz wprowadzeniu i wypróbowaniu obudowy automatycznej przesuwnej dla przygotowania pełnej automatyzacji zmechanizowania ścian,
- przeprowadzaniu wstępnych prac i badań nad zautomatyzowaniem pracy typowych maszyn i urządzeń dolowych w celu zmniejszenia pracochłonności, zwiększenia pewności ruchu i bezpieczeństwa pracy załogi,
- unowocześnieniu środków łączności sygnalizacji dolowej,

— opracowaniu odpowiednich systemów eksploatacji przystosowanych do pełnej mechanizacji, z uwzględnieniem zabezpieczenia przed zagrożeniem pożarowym,

— przeprowadzaniu dalszych prac badawczych w zakresie stosowania hydromechanizacji urabiania i ładowania węgla,

— przeprowadzaniu prac odnośnie do możliwości stosowania materiału łakowego i podsadzania wyrobisk górniczych;

w przemyśle energetycznym na:

— opracowaniu środków zmierzających do poprawy ekonomiki pracy systemu energetycznego a w szczególności ekonomicznego rozdziału obciążeń z uwzględnieniem strat sieciowych przy zastosowaniu nowoczesnej techniki liczenia (maszyn cyfrowych),

— prowadzeniu badań i opracowaniu wniosków nad środkami opanowania problemów technicznych systemu energetycznego — elektrownie szczytowe, odbiorniki buforowe, przystosowanie urządzeń do częstych uruchomień, działanie zabezpieczeń i automatyki systemu energetycznego,

— przeprowadzeniu badań i opracowaniu wniosków w zakresie regulacji automatycznej i sterowania w systemie energetycznym, a w szczególności automatycznej regulacji napięcia mocy wymiennej, regulacji częstotliwości, telesterowania przy zastosowaniu wysokiej częstotliwości,

— pracach zmierzających do automatyzacji pracy urządzeń w elektrowniach i stacjach w celu zwiększenia pewności i ciągłości ruchu oraz zmniejszenia zatrudnienia,

— opracowaniu etapowego programu przedsięwzięć oraz środków dla realizacji systematycznego obniżania strat sieciowych;

w przemyśle naftowym na:

— wprowadzeniu nowych metod w pracach geologiczno-poszukiwawczych i eksploatacyjnych ze szczególnym uwzględnieniem opróbowania poszczególnych otworów,

— unowocześnieniu metod w badaniach sejsmicznych pozwalających na uzyskiwanie lepszych od dotychczasowych wyników prac.

W roku 1960 postęp techniczny w hutnictwie żelaznym powinien być realizowany w szczególności w zakresie:

— poprawy wskaźników eksploatacji i rozszerzenia stosowania postępowych procesów technologicznych, co w rezultacie powinno doprowadzić do zmniejszenia nakładów materiałowych i robocizny,

— wprowadzenia do produkcji nowych deficytowych asortymentów wyrobów gotowych,

— wprowadzenia do eksploatacji nowoczesnych urządzeń produkcyjnych.

Udział aglomeratu we wsadzie żelazodajnym wielkich pieców powinien wzrosnąć z 54% w roku 1959 do 57%, wskaźnik zaś wykorzystania objętości wielkich pieców powinien polepszyć się o 2% i osiągnąć poziom 1060 m³/t/24 h, a zużycie koksu na 1 tonę surówki obniżyć się do 970 kg.

W celu zmniejszenia napięcia w bilansie koksu w roku 1960 należy prowadzić intensywne prace doświadczalne nad otrzymaniem na skalę przemysłową koksu formowanego.

Wskaźnik uzysku w stalowniach powinien kształtować się na poziomie 87% (w roku 1959 — 86,5%), a zużycie paliwa umownego na 1 tonę stali martenowskiej 216 kg (w r. 1959 — 220 kg).

W wyniku skrócenia czasów remontów i zwiększenia długości kampanii pieców martenowskich wskaźnik wykorzystania czasu kalendarzowego w piecach powinien wzrosnąć do 84,5%.

W stalowniach w szerokim zakresie powinny znaleźć zastosowanie kamionkowe wyroby ogniotrwale o podwyższonej wytrzymałości. W roku 1960 wydajność z 1 m² powinna się zwiększyć do 5,62 t/m².

W walcowniach należy zwiększyć wykorzystanie czasu kalendarzowego do 64,7% wobec 63,8% w roku 1959, a wydajność na 1 h walcowania do 23,4 t/h. Uzysk wyrobów walcowanych z wlewków powinien kształtować się na poziomie 74% wobec 73,5% w roku 1959.

Jednocześnie powinna nastąpić zmiana struktury produkcji wyrobów walcowanych w kierunku zwiększenia udziału blach, a przede wszystkim blach walcowanych na zimno, których udział powinien wzrosnąć do 6,4%.

Należy zwrócić uwagę na opanowanie i zwiększenie produkcji szczególnie deficytowych asortymentów, jak blachy karoseryjne, blachy transformatorowe o stratności poniżej 1,15 W/kg, blach kotłowych i rur kotłowych i precyzyjnych ze stali austenitycznej oraz wyrobów walcowanych ze stali konstrukcyjnej o wyższej wytrzymałości.

Należy zwrócić szczególną uwagę na konieczność szybkiego opanowania produkcji na nowych zespołach, uruchamianych w 1960 r.:

- w walcowni rygli i walcowni drobnej o łącznej zdolności produkcyjnej 350 tys. ton w hucie Lenina,
- w walcowni — zgniatacza i walcowni grubej w hucie Warszawa.

Dotyczy to również uruchamianej wytwórni rur zgrzewanych w hucie Lenina.

W przemyśle hutnictwa metali nieżelaznych w 1960 r. powinna rozpocząć pracę pierwsza w Polsce wytwórnia tlenku glinu, podstawowego surowca do produkcji aluminium.

Dalsza modernizacja przemysłu cynkowego powinna nastąpić przez uruchomienie dwóch nowych pieców fluidyzacyjnych do prażenia koncentratów cynku w Szopienicach i Radzionkowie, przez co zwiększy się dwukrotnie ilość cynku uzyskiwanego w piecach fluidyzacyjnych.

W celu osiągnięcia poprawy uzysku metalu o około 2% należy przeprowadzić próby nad doprowadzeniem wtórnego powietrza do pieców destylacyjnych.

Należy w 1960 r. opracować projekt wstępny huty tlenku cynku do wzbogacania ubogich rud galmanowych i zwalów cynkowożelaznych przy założeniu budowy długich

pieców obrotowych (do 90 m) w celu trzykrotnego zmniejszenia strat cynku w wypalkach piecowych, w porównaniu do strat przy przerobie w obecnie stosowanych piecach. Równocześnie należy opracować w oparciu o licencję angielską projekt wstępny nowoczesnej huty cynku i ołowiu (z piecem szybowym).

Nowa technologia zastosowana w projektowanej hucie powinna zwiększyć uzysk metali o kilka procent w porównaniu ze stanem obecnym i całkowicie wyeliminować zachorowania na ołowicę.

Pomimo wzrostu procentowego udziału cynku elektrolitycznego w ogólnej produkcji cynku i związanymi z tym dużymi stratami cynku w szlamach średni uzysk metalu w stosunku do wsadu koncentratów należy utrzymać w 1960 r. na obecnym poziomie. Ze względu na stosunkowo duże obciążenie produkcją huty i zakładów ołowiu zawartość procentowa ołowiu w koncentracie (galenu) nie powinna być niższa niż w 1959 r.

Należy kontynuować intensyfikację procesu w odlewniach przez zwiększenie udziału produkcji metodą pociągłą w odlewniach miedzi i jej stopów, a w odlewniach wlewków aluminium przez rozpoczęcie odlewania metodą ciągłą wlewków w położeniu poziomym.

Wydajność pracy walcarek blachy z metali nieżelaznych należy zwiększyć przez intensyfikację chłodzenia.

Podstawowym zadaniem przemysłu chemicznego w zakresie postępu technicznego w roku 1960 powinno być rozszerzenie istniejących i uruchomienie nowych produkcji oraz znaczne polepszenie wskaźników techniczno-ekonomicznych, wyrażające się w lepszym wykorzystaniu instalacji, zwiększeniu wydajności procesów, obniżeniu jednostkowego zużycia surowców paliw i energii i zmniejszeniu prauchłonności wyrobów.

Przemysł chemiczny powinien prowadzić także nadal intensywne prace nad rozszerzeniem krajowej bazy surowcowej i jej wykorzystaniem. W szczególności dotyczy to:

- opanowania produkcji siarki,
- prowadzenia prac nad pełniejszym wykorzystaniem gazu ziemnego i koksowniczego jako surowca do syntezy chemicznej,
- dalszego rozwoju produkcji i przetwórstwa nowoczesnych tworzyw sztucznych,
- prowadzenia dalszych prac nad przygotowaniem uruchomienia produkcji nowych typów włókien syntetycznych,
- rozwoju produkcji nowoczesnych środków piorących oraz środków pomocniczych i uszlachetniających dla przemysłu włókienniczego,
- opracowania nowych rodzajów tworzyw i wyrobów z nich dla potrzeb przemysłu, budownictwa i rynku.

Z ważniejszych zadań, których część powinna być zrealizowana w roku 1960 w poszczególnych działach przemysłu chemicznego, należy wymienić:

W przemyśle kopalnictwa surowców chemicznych i nieorganicznych należy:

- opracować metody wydobycia i przerób krajowych rud siarkowych ze szczególnym uwzględnieniem wzbogacania rudy i rafinacji siarki oraz oczyszczenia wód pochodzących ze złóż siarkowych,
- zwiększyć wykorzystanie krajowych surowców fosforowych,

- opracować skład i produkcję nawozów mieszanych,
- kontynuować pracę nad uruchomieniem produkcji kwasu fosforowego i polifosforanów oraz tlenku glinu metodą kwasną,
- wykorzystać krajowe surowce do produkcji ziem bielących.

W przemyśle organicznym należy:

- rozszerzyć asortyment półproduktów i barwników ze szczególnym uwzględnieniem marek barwników szlachetnych,
- opracować otrzymywanie cykloheksanolu metodą eliminującą stosowanie fenolu,
- kontynuować prace nad otrzymywaniem surowców wyjściowych dla nowych tworzyw sztucznych i włókien syntetycznych typu orlon i terylon,
- rozszerzyć asortyment środków ochrony roślin z uwzględnieniem nowoczesnych zapraw i preparatów wzrostowych,
- rozpocząć na skalę techniczną produkcję syntetycznego butanolu oraz zmiękczaczy dla tworzyw sztucznych na bazie syntetycznych kwasów tłuszczowych.

W przemyśle tworzyw sztucznych i lakierów należy:

- unowocześnić i rozszerzyć nowe asortymenty przetwórstwa tworzyw winylowych, polietylenu, polistyrenu i innych,
- prowadzić prace nad wdrożeniem do produkcji silikonów oraz materiałów porowatych, w szczególności styropianu i innych materiałów porowatych,
- zwiększyć asortyment wyrobów lakierniczych dla potrzeb przemysłu elektrotechnicznego, motoryzacyjnego, okrętowego, budownictwa, przemysłu meblarskiego i innych,
- rozszerzyć produkcję wyrobów lakierniczych opartych na żywicach syntetycznych.

W przemyśle włókien sztucznych należy:

- dalej prowadzić prace w skali półtechnicznej nad produkcją włókien poliakrylonitrylowych i poliestrowych,
- rozszerzyć asortyment włókien wiskozowych przez wprowadzenie produkcji tekstury o grubości 1,2 denier, zwiększenie produkcji włókna karbikowanego oraz włókien barwionych w masie,
- polepszyć jakość przędzy kordowej wiskozowej.

W przemyśle gumowym, farmaceutycznym i innych należy:

- zwiększyć udział kauczuków syntetycznych, zwłaszcza produkcji krajowej, w ogólnym zużyciu kauczuków,
- znacznie rozszerzyć produkcję farmaceutyków przez wzbogacenie asortymentu antybiotyków o streptomycynę, aureomycynę, cykloserynę, neomycynę oraz rozwinąć produkcję antybiotyków paszowych. Produkcja witamin powinna być poszerzona o witaminę grupy B,
- uruchomić na skalę techniczną produkcję octanowej folii filmowej,
- rozszerzyć asortyment środków piorących przez wprowadzenie syntetycznych środków powierzchniowo-czynnych,
- zmodernizować przemysł mydlarski przez wprowadzenie do produkcji ciągłej metody wykańczania mydeł.

W zakresie rozwoju postępu technicznego w przemyśle lekkim należy:

- zapewnić techniczne i technologiczne przygotowanie przemysłu włókienniczego do znacznie rozszerzonego przerobu w roku 1960 i latach następnych włókien syntetycznych (polan, teryleń, orlon) w mieszankach z włókna naturalnymi, w szczególności na tkaniny wełniane i wełnopodobne oraz wyroby dziewiarskie,
- wydatnie zwiększyć wykańczanie tkanin apreturami uszlachetniającymi, a w szczególności apreturą nie-
mącą, wodoodporną, oraz tkanin wełnianych i wyrobów futrzarskich z apreturą moloodporną,
- wydatnie poprawić jakość obuwia skórzanego na spodach nieskórzanych przez szczegółowe uzgodnienie z przemysłem chemicznym norm jakościowych produkcji i odbioru spodów nieskórzanych i klejów oraz w drodze usprawnienia montażu obuwia, a w szczególności klejenia spodów,
- w związku z przeprowadzaną modernizacją przemysłu lekkiego oraz przez opracowanie szczegółowych programów przedsięwzięć organizacyjno-technicznych należy dążyć do znacznego zwiększenia w 1960 r. i w latach następnych wydajności na maszyno-godzinę, w szczególności w przedsiębiorstwach i zakładach, przy jednoczesnej poprawie jakości produkowanych półfabrykatów, jak przędzy, tkanin surowych i innych.

W zakresie postępu technicznego w przemyśle spożywczym należy: szczególną uwagę zwrócić na następujące zadania:

- lepsze wykorzystanie surowców przy jednoczesnym zmniejszeniu strat produkcyjnych, szczególnie w przemyśle cukrowniczym i mięsnym,
- uruchomienie 2 dyfuzji ciągłych importowanych z Francji w cukrowni Lublin oraz rozruch prototypu krajowej dyfuzji ciągłej,
- poprawę metod oczyszczania soków w cukrowniach przez nowoczesną defekację i automatycznie sterowaną saturację,
- rozszerzenie kompleksowej mechanizacji uboju i jednostopniowego schładzania mięsa w zakładach. Zmechanizowany ubój żywca powinien na koniec 1960 r. objąć co najmniej 60% produkcji, a jednostopniowe schładzanie mięsa około 35%,
- rozszerzenie na dalsze zakłady metody potokowego rozbioru mięsa w oparciu o urządzenie krajowe i z importu,
- zwiększenie produkcji konserw mięsnych w małych i nowych opakowaniach ze szczególnym uwzględnieniem opakowań litografowanych,
- zastosowanie urządzeń wrotatorowych do produkcji margaryny w dwóch zakładach,
- wprowadzenie mechanizacji zawijania i paczkowania karmelków, dropsów i herbatników przez instalację maszyn importowanych i krajowych. Zmechanizowanie zawijania cukierków powinno osiągnąć w 1960 r. 90%, natomiast pieczywa cukierkowego trwałego około 35% produkcji.

Do węzłowych zadań postępu technicznego budownictwa w roku 1960 należy:

- dalsze znaczne rozszerzenie udziału stosowania metod uprzemysłowionych, polegających na montażu

obiektów z wielkowymiarowych prefabrykatów oraz wykonywaniu obiektów z betonów monolitycznych w szalowniach przestawnych, przesuwanych i ślizgowych.

W związku z tym należy wykonać powyższymi metodami:

- 1) w budownictwie mieszkaniowym typu miejskiego i osiedlowego 50 tys. izb,
- 2) w budownictwie użyteczności publicznej, zwłaszcza budowie szkół, około 5% całości nowo wznoszonej kubatury,
- 3) w budownictwie przemysłowym około 11,5 mln m³ kubatury obiektów realizowanych z prefabrykatów żelbetowych i betonu sprężonego, a także obiektów o konstrukcji stalowej wraz z obudową z prefabrykatów betonowych oraz 1,5 mln m³ kubatury obiektów wznoszonych z betonów monolitycznych,

— zwiększenie udziału prefabrykacji w robotach instalacyjnych przede wszystkim w drodze:

- 1) objęcia 35% całości robót w zakresie instalacji sanitarnych i technicznych w budownictwie mieszkaniowym,
- 2) objęcia 25% całości robót w instalacjach przemysłowych,

— dalsze zwiększenie zakresu mechanizacji robót ciężkich i pracochłonnych, głównie przeladunkowych, wykończeniowych i rzemieślniczych,

— dalsze zmiany w strukturze stosowania materiałów, np. drewna jako materiałów ściennych i podłogowych oraz ograniczenie zużycia materiałów na jednostkę produkcji.

Realizacja węzłowych wymienionych przedsięwzięć postępu technicznego, jak i innych tutaj nie wymienionych, których stosowanie jest warunkiem zwiększenia wydajności pracy, zmniejszenia nakładu robocizny, ograniczenia zużycia materiałów oraz obniżenia kosztów budownictwa — wymaga w pierwszym rzędzie uwzględnienia w opracowywanej dokumentacji technicznej nowoczesnych, bardziej efektywnych rozwiązań projektowych.

Postęp techniczny w leśnictwie i przemyśle drzewnym powinien koncentrować się na:

- kontynuowaniu rozwoju techniki, zmierzającego do usprawnienia gospodarki drewnem przez lepsze wykorzystanie bazy surowca drzewnego oraz racjonalnego i bardziej wydajnego wykorzystania drewna przy jego przerobie. W szczególności należy przewidzieć w tym zakresie kontynuowanie prac nad wprowadzeniem do produkcji uszlachetnionych nowych materiałów z drewna, produkowanych z gorszych sortymentów i odpadów drzewnych (płyty wiórowe, płyty trocinowe, płyty paździerzowe, płyty posadzkowe, płyty pilśniowe, powlekanie sztucznymi żywicami, oraz płyty z kory), rozszerzenie zakresu wyrobów pozwalających na szersze zastosowanie drewna liściastego, jak np. podkłady i celuloza, usprawnienie technologii produkcji w celu oszczędniejszego wykorzystania materiałów drzewnych oraz dalsze ulepszenie konserwacji drewna i procesów suszenia drewna,

— pracach zmierzających do poprawy gospodarki leśnej, w szczególności w pracach naukowo-badawczych w zakresie rozwoju hodowli lasu, ochrony przed szkodnikami, intensyfikacji przyrostu drzewostanów, usprawnienia gospodarki nasionami, rozwoju i mechanizacji prac w szkółkach leśnych, uprawie gleby, zryncie i transporcie leśnym. W zakresie mechanizacji prac w gospodarce leśnej należy opracować nowe typy maszyn, a w szczególności: doczepnych urządzeń do ciągnika jednoosiowego, urządzeń do uprawy gleby (plugi, frezy, świdry), opielacze, narzędzia ręczne do prac w szkółkach leśnych, sadzarki, piły łańcuchowe do zrynci, urządzenia do zrywki i transportu leśnego,

— zagadnieniu mechanizacji ciężkich i pracochłonnych robót w przemyśle, a przede wszystkim przy załadunku i rozładunku drewna i węgla na składowiskach,

— pracach badawczych i konstrukcyjnych w zakresie automatyzacji produkcji, w szczególności automatycznej regulacji w procesach technologicznych w przemyśle papierniczym i celulozowym, półautomatyzacji procesu suszenia drewna,

— usprawnieniu technologii i procesów produkcyjnych w dążeniu do poprawy jakości produkcji wyrobów lub zwiększenia zdolności produkcyjnych, w szczególności celulozy wiskozowej, papieru, worków papierowych, mebli, sklejki i oklein oraz tarcicy przeznaczonej na eksport,

— usprawnieniu technologii w kierunku poprawy uzysku towarów gotowych z określonej masy surowca.

Głównym kierunkiem wprowadzenia nowej techniki w transporcie kolejowym powinna być dalsza modernizacja trakcji przez zelektryfikowanie w 1960 r. 344 km linii kolejowych, w wyniku czego udział trakcji elektrycznej powinien wynieść w ruchu towarowym około 8%, a w ruchu pasażerskim około 14%. Należy także wprowadzić do eksploatacji obok elektrowozów i jednostek elektrycznych — krajowe lokomotywy spalinowe w ogólnej ilości 33 sztuk oraz wagony motorowe z importu w ilości 50 sztuk. Powinno to pozwolić na poprawę pracy manewrowej oraz na lepszą obsługę ruchu pasażerskiego.

W roku 1960 większość wagonów towarowych dostarczana kolei powinna być wyposażona w łożyska toczne, dzięki czemu będzie możliwe uzyskanie poprawy szybkości technicznej, obniżenie kosztów remontu oraz poprawy wskaźników zużycia paliwa.

W zakresie nawierzchni kolejowej należy wbudować około 680 tys. sztuk podkładów betonowych, tj. blisko 2-krotnie więcej niż w 1959 r. Znacznie, bo o około 33%, powinna być zwiększona wymiana podsypki na tłużeń.

Powinien być wprowadzony w roku 1960 dalszy postęp w urządzeniach zabezpieczenia ruchu pociągów i łączności przez oddanie do użytku 41 km linii z blokadą automatyczną na linii Warszawa—Katowice oraz urządzenia DUN (daleko-siężne urządzenia nastawcze) na liniach Otwock—Pilawa i w rejonie Gdańska. Ponadto zostaną wykonane urządzenia bezpieczeństwa na stacjach Szczakowa, Częstochowa i Radomsko.

W transporcie samochodowym powinno nastąpić zapoczątkowanie zastępowania samochodów gaźnikowych taboru wysokoprężnym na bazie produkcji krajowej przez wyposa-

żenie Państwowej Komunikacji Samochodowej w 1960 r. w pierwszą partię 100 sztuk samochodów ciężarowych „A-80 Zubr” z silnikiem wysokoprężnym o ładowności 8 ton, a dla komunikacji pasażerskiej międzymiastowej należy przeznaczyć między innymi 280 autobusów z silnikiem wysokoprężnym, w tym 180 z importu i 100 sztuk karosowanych przez przemysł na importowanych podwoziach.

W drogownictwie powinno się przewidzieć stosowanie w szerokim zakresie (na około 1000 km dróg) dywaników z mas bitumicznych zamiast powierzchniowego smołowania.

Dalszy rozwój oraz modernizacja w 1960 r. morskiej floty handlowej i rybackiej oraz taboru wodnego śródlądowego powinny nastąpić przez wyposażenie jej w 12 nowoczesnych motorowców z produkcji krajowej, w tym 1 tankowiec 18 tys. DWT.

Zapoczątkowane zostanie uprzemysłowienie rybołówstwa morskiego przez oddanie w 1960 r. do eksploatacji pierwszego, z budowanej serii, trawlera przetwórci o nośności 1200 DWT.

W portach morskich poza rekonstrukcją i modernizacją portu gdańskiego powinien nastąpić dalszy poważny wzrost mechanizacji prac przeładunkowych i manipulacyjnych.

W zakresie łączności należy rozpocząć budowę kablowej linii koncentrycznej w relacji granica Państwa—Rzeszów—Kraków—Katowice—granica Państwa o długości 420 km, która umożliwi wprowadzenie do eksploatacji nowoczesnych systemów o dużej krotności, a mianowicie dla potrzeb telefonii — 1920 kanałów telefonicznych, a dla wymiany programów telewizyjnych — 2 kanały z jednoczesnym wprowadzeniem wzmacniakowych stacji zdalnie sterowanych.

Należy rozpocząć budowę linii radiowej Łódź—Poznań o długości 225 km systemu uniwersalnego dla potrzeb telewizji (2 kanały) i dla telefonii (początkowo 600 kanałów, a w przyszłości do 1800 kanałów) oraz należy założyć w planie dalszą automatyzację telefonicznych central miejscowych (oddanie do eksploatacji 57.900 numerów) oraz dalszą półautomatyzację telefonicznego ruchu międzymiastowego.

Rozdział IV.

Plany terenowe.

A. Przemysł terenowy.

1. Wartość ogółem według cen zbytu produkcji towarowej drobnej wytwórczości uspołecznionej, objętej planami terenowymi, powinna osiągnąć 65.980,1 mln zł.

Wzrost wartości ogółem według cen zbytu (sprzed 18 października 1959 r.) produkcji towarowej przemysłu terenowego w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r. wynosi 9,2%, przy czym w terenowym przemyśle państwowym wzrost ten powinien wynosić 7,0%, a w przemyśle spółdzielczym — 10,1%.

2. Wartość usług przemysłowych przemysłu terenowego (państwowego i spółdzielczego) powinna wzrosnąć w 1960 r. o 10,2% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r. z równoczesnym wzrostem wartości usług świadczonych dla ludności o 37%. Natomiast wartość usług nieprzemysłowych wykonywanych dla ludności powinna wzrosnąć o 18% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.

Na rozwój usług rady narodowe powinny zabezpieczyć w 1960 r. niezbędne nakłady inwestycyjne w wysokości przynajmniej około 15% nakładów przewidzianych na przemysł.

Rady narodowe powinny zapewnić jak najbardziej sprzyjające warunki do rozwoju usług i produkcji przeznaczonej na rynek oraz zwiększyć nadzór nad jakością produkcji i usług, doborem asortymentów wyrobów, cenami itp.

3. Rady narodowe powinny dołożyć wszelkich starań dla zapewnienia pełnej realizacji zadań planowych w zakresie produkcji cegły i sączków drenażowych.

Ustala się, że w 1960 r. produkcja tych artykułów powinna wynieść:

- cegły palonej 2.339,0 mln sztuk, co stanowi wzrost o 4,9% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.,
- cegły wapienno-piaskowej 55,7 mln sztuk, co stanowi wzrost o 1,8% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.,
- sączków ogółem — w przeliczeniu na 5 cm — 90,7 mln sztuk, co stanowi wzrost o 64,3% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.

B. Rolnictwo.

1. Ustala się, że nakłady inwestycyjne ogółem na rolnictwo (bez nakładów na państwowe gospodarstwa rolne) powinny wynosić 2.914,0 mln zł, co stanowi wzrost o 11,3% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.

2. Z nakładów inwestycyjnych ogółem na rolnictwo przewiduje się na:

- melioracje 1.622,9 mln zł, co stanowi wzrost o 27,6% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.,
- elektryfikację 649,8 mln zł, co stanowi wzrost o 2,2% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.,
- mechanizację rolnictwa 185,5 mln zł; stanowi to 62,9% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.

3. Rady narodowe powinny dołożyć starań w kierunku zwiększenia produkcji pasz przez rozszerzenie wysokowydajnych upraw pastewnych, zwłaszcza kukurydzy, której uprawa powinna wzrosnąć co najmniej 4-krotnie w stosunku do 1959 r. Należy zapewnić pełne zagospodarowanie łąk i pastwisk oraz pełne wykorzystanie pasz pochodzących z przemysłu rolno-spożywczego. Należy usprawnić tryb udzielania chłopom i spółdzielniom produkcyjnym kredytów bankowych na rozszerzenie hodowli trzody chlewnej i bydła oraz rozszerzyć i usprawnić działalność służby weterynaryjnej.

4. Zakłada się, że pogłowie zwierząt gospodarskich w gospodarce chłopskiej na dzień 30 czerwca 1960 r. osiągnie następujący stan w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.:

— bydło ogółem	100,1%
w tym krowy	100,1%
— trzoda chlewna	102,2%
— owce	100,1%
— konie	97,2%

5. Przewiduje się, że skup artykułów roślinnych w gospodarce chłopskiej ze zbiorów 1960 r. oraz artykułów zwierzęcych osiągnie następujące rozmiary:

		% do przewidywanego wykonania 1959 r.
— zboża ogółem	1.675 tys. ton	90,1
— buraki cukrowe	8 040 „ „	132,7
— ziemniaki	3.050 „ „	105,5
— żywiec ogółem	1.400 „ „	102,6
w tym wieprzowy	890 „ „	100,0
— mleko	3.335 mln l	106,5
— wełna	7.070 ton	100,6

6. Zaopatrzenie całego rolnictwa w nawozy sztuczne ogółem pod zbiory 1960 r. wzrosnie w przeliczeniu na czysty składnik z 42,3 kg w 1959 r. na 1 ha zasiewów do 48,2 kg w 1960 r. Wysokość dostaw w poszczególnych asortymentach kształtować się będzie następująco (w tys. ton czystego składnika):

		% do przewidywanego wykonania 1959 r.
— nawozy sztuczne ogółem	744 tys. ton	114,3
w tym: azotowe	250 „ „	110,2
fosforowe	194 „ „	118,7
potasowe	300 „ „	115,1
— wapno nawozowe ogółem (w towarze)	440 „ „	117,7

7. Kredyty bankowe dla gospodarki indywidualnej i spółdzielczej wyniosą 2.200 mln zł. Przy udzielaniu kredytów rady narodowe i banki powinny mieć na względzie przede wszystkim zaspokojenie potrzeb w zakresie budownictwa gospodarczego, a w szczególności budowę pomieszczeń inwentarskich i silosów.

8. Przewiduje się, że z ogólnej kwoty dochodów z dostaw obowiązkowych zostanie przekazane na rzecz Funduszu Rozwoju Rolnictwa ogółem około 3.520 mln zł.

9. Rady narodowe powinny zwrócić baczna uwagę na likwidację deficytów i podnoszenie rentowności państwowych gospodarstw rolnych, przy równoczesnej realizacji zadań produkcyjnych.

C. Budownictwo.

1. Wartość produkcji i usług w terenowych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych nie powinna przekroczyć:

- w miejskich przedsiębiorstwach remontowo-budowlanych i robót specjalnych (MPRB i RS) — 5.935 mln zł, co stanowi wzrost o 3,4% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.,
- w przedsiębiorstwach budownictwa terenowego — 5.230 mln zł, co stanowi wzrost o 9,9% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.,
- w Śląskim Zarządzie Budownictwa Miejskiego — 2.300 mln zł, co stanowi wzrost o 3,8% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.

2. Zatrudnienie ogółem nie powinno przekroczyć:

- w miejskich przedsiębiorstwach remontowo-budowlanych i robót specjalnych — 76.600 osób, co stanowi 97,3% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.,
- w przedsiębiorstwach budownictwa terenowego — 71.140 osób, co stanowi wzrost o 2,9% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.,
- w Śląskim Zarządzie Budownictwa Miejskiego — 22.008 osób, co stanowi 96,2% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.

3. Fundusz płac ogółem nie powinien przekroczyć:

- w miejskich przedsiębiorstwach remontowo-budowlanych i robót specjalnych — 1.554,4 mln zł, co stanowi 97,6% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.,
- w przedsiębiorstwach budownictwa terenowego — 1.341,7 mln zł, co stanowi wzrost o 3,0% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.,
- w Śląskim Zarządzie Budownictwa Miejskiego — 488,9 mln zł, co stanowi 96,4% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.

D. Komunikacja.

a. Drogi lokalne.

1. Nakłady inwestycyjne ogółem na budowę dróg i mostów lokalnych wyniosą 456 mln zł, co stanowi 91,4% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.

2. Nakłady na utrzymanie dróg i mostów lokalnych ze środków budżetowych wyniosą około 345 mln zł, co stanowi wzrost o około 10% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r. Ponadto przewiduje się, że rady narodowe przeznaczą na utrzymanie dróg i mostów lokalnych z funduszy gromadzkich około 250 mln zł, co stanowi wzrost o około 6,6% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.

b. Państwowa Komunikacja Samochodowa (PKS).

1. Dostawy taboru samochodowego dla PKS wyniosą: 985 sztuk taboru autobusowego, 930 „ „ ciężarowego.

2. Przewozy taborem PKS powinny kształtować się następująco:

- przewozy ładunków 42,5 mln ton,
- przewozy pasażerów 317,4 mln pasażerów.

3. Ustala się fundusz płac ogółem dla przedsiębiorstw PKS w kwocie 1.175,7 mln zł, co stanowi wzrost o 3,0% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.

4. Przewiduje się, że akumulacja przedsiębiorstw PKS wyniesie ogółem około 439,6 mln zł, co stanowi wzrost o 85,3% do przewidywanego wykonania 1959 r.

5. Przewiduje się, że wartość przewozów i usług przedsiębiorstw PKS wyniesie ogółem 3.789,4 mln zł, co stanowi

wzrost o 11,6% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.

E. Gospodarka komunalna.

1. W wyniku realizacji inwestycji przewiduje się oddanie do eksploatacji w 1960 r.:

— sieć wodociągowa	385 km
— „ kanalizacyjna	288 „
— „ tramwajowa i trolejbusowa	18 „
— ulice	50 „
— mosty stałe w miastach	20 szt.

2. Sprzedaż wody dla gospodarstw domowych wzrośnie o 5%, gazu o 6,8% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem 1959 r.

3. Zakup taboru komunikacyjnego dla gospodarki komunalnej ustala się w następującej wysokości:

— autobusy	675 szt.
— wozy tramwajowe	353 „
— trolejbusy	40 „

4. Nakłady na kapitalne remonty urządzeń komunalnych wyniosą około 1.063 mln zł, co stanowi wzrost o 7,5% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.

5. Szacuje się, że udział przedsiębiorstw planu centralnego w kosztach inwestycji urządzeń gospodarki komunalnej realizowanych przez rady narodowe wyniesie około 297 mln zł.

F. Gospodarka mieszkaniowa.

1. Przyrost zasobów mieszkaniowych typu miejskiego dla ludności miast i osiedli wyniesie około 97,3 tys. mieszkań, obejmujących około 286,8 tys. izb. W porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r. wskaźnik izb wynosi około 99,2%.

2. Przyrost zasobów mieszkaniowych z budownictwa rad narodowych wyniesie około 35,1 tys. mieszkań obejmujących około 94 tys. izb mieszkalnych.

3. Budowa zakładowych domów mieszkalnych powinna przynieść w efekcie oddanie do użytku około 28,0 tys. mieszkań obejmujących 75,8 tys. izb.

4. Z budownictwa kredytowanego, spółdzielczego i indywidualnego szacuje się uzyskanie około 20,8 tys. mieszkań obejmujących około 79,6 tys. izb, co stanowi wzrost liczby izb o około 10,6% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.

5. Przewiduje się, że z budownictwa prywatnego realizowanego bez pomocy kredytowej Państwa uzyska się około 8,9 tys. mieszkań obejmujących około 33,0 tys. izb, co w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r. stanowi około 98,6% (mieszkania) i około 100% (izby).

6. Wysokość nakładów na kapitalne remonty budynków mieszkalnych wyniesie 2.325,2 mln zł, co stanowi wzrost o 11,5% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.

7. Ogólne nakłady na kapitalne remonty i odbudowę budynków mieszkalnych dla repatriantów wyniosą 150 mln zł.

8. Na remonty domów jednorodzinnych i spółdzielczych przeznaczają się kredyty bankowe w kwocie 65 mln zł.

9. Kwotę kredytów bankowych na budownictwo mieszkaniowe ludności ustala się w wysokości 2,350 mln zł, w tym 55 mln zł na realizację przepisów uchwały nr 26 Rady Ministrów z dnia 5 stycznia 1959 r. w sprawie budowy przez prezydium rad narodowych dodatkowych domów mieszkalnych przeznaczonych na sprzedaż ludności (Monitor Polski) Nr 17, poz. 70).

C. Urządzenia socjalne i kulturalne.

1. Przewiduje się, że podstawowe wskaźniki w zakresie oświaty i wychowania kształtować się będą następująco:

- 1) liczba dzieci w przedszkolach objętych planami terenowymi wyniesie 280,1 tys., czyli wzrośnie o 6,9% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.; w przedszkolach i dzieciuicach opieką wychowawczą na wsi objętych zostanie 175,5 tys. dzieci, co w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r. oznacza wzrost o 19%.
- 2) liczba uczniów w szkołach podstawowych wyniesie 4.792,3 tys., co stanowi wzrost o 5,1% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.; 92,7% uczniów objętych zostanie szkołami 7-klasowymi,
- 3) liczba oddziałów w szkołach podstawowych wyniesie 186 tys., co stanowi wzrost o 4,2% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.,
- 4) liczba izb lekcyjnych w szkołach podstawowych wyniesie 117,6 tys., co stanowi wzrost o 4,3% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.,
- 5) liczba uczniów w szkołach podstawowych specjalnych wyniesie 52,3 tys., co stanowi wzrost o 8,3% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.,
- 6) liczba uczniów w liceach ogólnokształcących wyniesie 238,5 tys., co stanowi wzrost o 11,5% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.,
- 7) liczba uczniów w szkołach zawodowych objętych planami terenowymi zwiększy się w porównaniu do 1959 r. o 22,9%, osiągając 254,8 tys., co stanowi około 44% ogólnej liczby uczącej się młodzieży w szkołach zawodowych.

2. Podstawowe wskaźniki w zakresie służby zdrowia objęte planowaniem terenowym kształtować się będą następująco:

- 1) liczba łóżek w szpitalach objętych planami terenowymi wyniesie ogółem 118,8 tys., co stanowi wzrost o 4,7% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.,
- 2) liczba łóżek w sanatoriach przeciwgruźliczych objętych planami terenowymi wyniesie 22,9 tys., co stanowi wzrost o 2,7% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.
- 3) w lecznictwie otwartym liczba godzin pracy lekarzy medycyny wzrośnie o 6,3%, a lekarzy dentystów o 9,9% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.,

- 4) liczba ośrodków zdrowia wyniesie 1834 ośrodki, co stanowi wzrost o 7,2% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.
- 5) liczba miejsc w żłobkach dziecięcych wyniesie 23,5 tys., co stanowi wzrost o 2,6% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.
- 6) liczba godzin pracy lekarzy medycyny w zakresie higieny szkolnej wzrośnie o 19,9% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.

3. Podstawowe wskaźniki w zakresie kultury kształtować się będą następująco:

- 1) liczba kin stałych państwowych wyniesie ogółem 2.814, co stanowi wzrost o 3,3% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r., przy czym liczba kin wiejskich wzrośnie o 4,4%.
- 2) liczba bibliotek powszechnych wyniesie 7.051, co stanowi wzrost o 3,2% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.

4. Podstawowe wskaźniki w zakresie pomocy społecznej kształtować się będą następująco:

liczba miejsc w zakładach zamkniętych pomocy społecznej wyniesie ogółem 37.053, co stanowi wzrost o 5,0% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.

Wzrost ten wynosi:

- w państwowych domach rencistów 14,7%
- w państwowych zakładach specjalnych dla przewlekle chorych 8,4%
- w państwowych zakładach specjalnych dla dzieci głęboko upośledzonych 35,2%

5. Przewiduje się, że nakłady inwestycyjne ogółem w planach terenowych na urządzenia socjalno-kulturalne wyniosą 4.339 mln zł, co stanowi wzrost o 19,5% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r., w tym nakłady na inwestycje scentralizowane wyniosą około 2.303 mln zł, co stanowi 99,6% przewidywanego wykonania 1959 r.

6. W wyniku realizacji nakładów inwestycyjnych ogółem uzyska się w 1960 r. następujące ważniejsze efekty rzeczowe:

- odda się do użytku około 830 budynków dla szkół podstawowych o liczbie około 5.100 izb lekcyjnych,
- odda się do użytku 2.500 łóżek w szpitalach.

Mimo wzrostu liczby izb lekcyjnych wskaźnik zagęszczenia na 1 izbę lekcyjną utrzymuje się na poziomie przewidywanego wykonania 1959 r. i będzie wynosić 40,8 uczniów na 1 izbę wobec 40,5 uczniów w 1959 r.

7. Nakłady na kapitalne remonty oraz na adaptację obiektów rewindykowanych wyniosą dla:

- a) oświaty 407,9 mln zł, w tym na rewindykację 46,5 mln zł (z tego 28 mln zł w rezerwie planu terenowego),
- b) służby zdrowia 372,1 mln zł, w tym na rewindykację 90,0 mln zł,
- c) pomocy społecznej 57,9 mln zł, w tym na rewindykację 26,8 mln zł.

H. Inwestycje.

1. Nakłady inwestycyjne ogółem (scentralizowane i zdecentralizowane) w planach terenowych wyniosą 17.547,1 mln zł, co stanowi wzrost o 2,2% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r.

Nakłady na inwestycje scentralizowane wyniosą ogółem 7.666,6 mln zł, co stanowi wzrost o 1,2% do przewidywanego wykonania 1959 r.

2. Wysokość nakładów na inwestycje zdecentralizowane nie powinna przekroczyć w 1960 r. kwoty 9.880,5 mln zł, co stanowi wzrost o 3,0% w porównaniu do przewidywanego wykonania 1959 r. Na realizację inwestycji w ramach powyższej kwoty zabezpiecza się odpowiednio zaopatrzenie materiałowe. Rady narodowe przy korygowaniu planów inwestycyjnych na 1960 r. w zakresie inwestycji zdecentralizowanych nie powinny zmniejszać nakładów przewidzianych w projektach planów na budowę szkół Tysiąclecia i na społeczne czyny drogowe, przy czym nakłady na społeczne czyny drogowe mogą być dodatkowo zwiększone w toku realizacji planu.

3. Zobowiązuje się rady narodowe do zwiększenia dyscypliny finansowej przy realizacji inwestycji, zwłaszcza inwestycji realizowanych ze środków zdecentralizowanych.

4. W celu popierania akcji czynów społecznych przydziela się do dyspozycji rad narodowych kwotę 350 mln zł, jako finansową pomoc Państwa przeznaczoną na realizację czynów społecznych.

5. Rada Ministrów podejmie odpowiednie kroki zmierzające do przyspieszenia przez ministerstwa i rady narodowe zagospodarowania obiektów nieczynnych oraz do zapewnienia na 1960 r. właściwym radom narodowym kwoty 50 mln zł kredytów bankowych, przeznaczonej na zagospodarowanie obiektów nieczynnych o znaczeniu miejscowym.

Rozdział V.

Postanowienia końcowe.

Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej podejmując niniejszą uchwałę upoważnia Radę Ministrów do:

- 1) ustalenia na podstawie niniejszej uchwały szczegółowych zadań planowych na 1960 r. dla poszczególnych ministerstw i dziedzin gospodarki narodowej,
- 2) dokonywania w ciągu roku w razie istotnych i uzasadnionych ekonomicznie konieczności i potrzeb zmian w planach szczegółowych w stosunku do postanowień niniejszej uchwały pod warunkiem nienaruszania podstawowych proporcji planu,
- 3) dokonywania w ciągu roku bardziej zasadniczych zmian w zakresie rolnictwa, handlu zagranicznego, handlu wewnętrznego i innych zadań planu w związku z punktem 16 w rozdziale III C „Rolnictwo i skup”, gdy zajdzie konieczność skorygowania wskaźników produkcji rolnej w oparciu o aktualne oceny stanu pogłowia zwierzęcego, zasiewów i plonów,
- 4) ustalenia wskaźników dyrektywnych w zakresie gospodarki terenowej dla poszczególnych województw.

Marszałek Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej:

Cz. Wycech